

บทที่ 2

ประวัติความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับธุรกิจการค้ามนุษย์บนสื่ออิเล็กทรอนิกส์ในการแสดงบริการทางเพศบนเว็บแคม

ยุคสังคมปัจจุบัน อินเทอร์เน็ตเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่ทำให้การติดต่อสื่อสารนั้นเป็นไปอย่างสะดวกและรวดเร็ว ทำให้การสื่อสารมีการพัฒนาขึ้นให้ทันกับเทคโนโลยีที่เข้ามามีบทบาทกับสังคมได้ อย่างปัญหาบริการทางเพศบนพื้นที่อินเทอร์เน็ตปัจจุบันเข้ามามีบทบาทในประเทศไทยเป็นอย่างมาก ซึ่งส่งผลกระทบต่อสังคมในด้านวัฒนธรรม เศรษฐกิจ ตลอดจนอาชญากรรมที่เกิดขึ้นได้หากมีการใช้เทคโนโลยีติดต่อเกี่ยวกับการโชว์สื่อลามกต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเว็บไซต์ รวมไปถึงการเข้าถึงการแสดงขายบริการทางเพศที่พบในเว็บแคมที่มีอินเทอร์เน็ตเป็นตัวเชื่อม เป็นการสร้างรายได้ให้ผู้ประกอบกิจการเว็บไซต์ลามกและเจ้าของมาสเตอร์ จะพบว่ากระบวนการขายบริการนั้นมีมาตั้งแต่อดีต ปัจจุบันมีการพัฒนารูปแบบให้ทันต่อการสื่อสารเพิ่มขึ้นจึงเกิดธุรกิจการค้ามนุษย์บนสื่ออิเล็กทรอนิกส์ในการแสดงบริการทางเพศบนเว็บแคม

ประวัติการค้ามนุษย์

สมัยดึกดำบรรพ์หญิงโสเภณีไม่มีราคาหรือไม่ถือว่าต่ำซ้ำ เพราะในสมัยนั้นไม่ถือธรรมเนียมหรือคุณค่าทางพรหมจารี การสมสู่เป็นไปโดยเสรีและสะดวก ต่อมาปรากฏว่าชาวสถาฟโบริแอนถือว่า หญิงดื่มนั้นจะต้องมีชายรักใคร่เสน่หาร่วมประเวณีมาก่อนสมรส หญิงโสเภณีมีกำเนิดมาจากพิธีการทางศาสนา ปฏิบัติกันอยู่ในเอเชียตะวันตกเป็นส่วนใหญ่ คือหญิงสาวจะต้องกระทำพิธีสละพรหมจารีของตนเพื่อบูชาเทวีผู้ซึ่งมีชื่อเรียกขานแตกต่างกันไปในแต่ละท้องถิ่น เช่นของอินเดียได้แก่พิธีบูชาพระแม่กาลีหรือเรียก “ทุรคาบูชา” (ฮินดี: Durgapuja) พิธีเช่นนี้สืบเนื่องมาจากความเชื่อที่ว่าผู้หญิงมีความรู้สึกฝังใจอยู่กับชายคนแรกที่เขาพร้อมประเวณีด้วย การสละพรหมจารีดังกล่าวจึงกระทำเพื่อบูชาเทวีเบื้องบนเสียดและชายผู้ร่วมประเวณีด้วยนั้นก็มักจะเป็นแขกแปลกหน้าที่หญิงนั้นไม่รู้จัก โดยถือกันว่าชายแปลกถิ่นเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งจะนำโชคลาภมาสู่ตน การสละพรหมจารีด้วยการร่วมประเวณีกับชายแปลกหน้านั้นบางแห่งก็มีสิ่งตอบแทน บางแห่งก็มีพิธีกรรมทางโสเภณีเพื่อการศาสนา บางแห่งหญิงสาวต้องไปวัดเพื่อขอให้นักบวชชายเบิก

พรหมจารีให้ โดยถือว่านักบวชเป็นตัวแทนของพระเจ้า ต่อมาเกิดมีธรรมเนียมใหม่คือ หญิงสาวหันมาเป็นโสเภณีเพื่อสะสมทุนทรัพย์สำหรับสมรส ต่อมาอารยธรรมในทางวัตถุนิยมเพิ่มมากขึ้น โสเภณีทางศาสนาค่อยเลือนลางจางไป โดยมีโสเภณีโรงแรกกำเนิดขึ้นที่กรุงเอเธนส์ โดยเป็นโรงหญิงโสเภณีสาธารณะ การเก็บเงินรายได้บำรุงการกุศล ผู้จัดตั้งชื่อ “โซลอน” (Solon) เป็นนักกฎหมายและนักปฏิรูป วัตถุประสงค์ในการตั้งโรงหญิงโสเภณิดังกล่าวมีสองประการ คือ

1. เพื่อคุ้มครองอารักขาความบริสุทธิ์ให้แก่ครอบครัวของประชาชน มิให้มีการช่อกเสพชนิดลักลอบและมีชู้

2. เพื่อหารายได้บำรุงการกุศลต่าง ๆ จากนั้น โสเภณีมีการพัฒนามาจนกระทั่งยุคปัจจุบัน ประเทศไทยมีการค้าประเวณีภายในประเทศโดยถือกำเนิดขึ้นมาในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 16-17 โดยไม่ได้ถูกนำเข้ามาจากชาติตะวันตกตามเรื่องเล่ากัน การค้าประเวณีในไทยเริ่มเป็นที่แพร่หลายกับชาวตะวันตก ในช่วงที่มีการติดต่อความสัมพันธ์ระหว่างประเทศกับชาวตะวันตกมีหลักฐานเป็นศัพท์ในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช เรียกว่า รับจ้างทำขำเราแก่บุรุษ ต่อมาในสมัยรัตนโกสินทร์ ในประมวลกฎหมายตราสามดวง บทพระไอยการลักษณะฝัวเมีย มีการบัญญัติผู้ค้าประเวณีว่า หญิงนครโสเภณี และสมัย พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวมีสถานประกอบการเรียกว่า โรงหญิงนครโสเภณี โดยทั่วไปมีโคมสี่เหลี่ยมตั้งข้างหน้า จึงเรียกกันว่า สำนักโคมเขียว ทั้งนี้ก่อน พ.ศ.2499 การค้าประเวณีไม่ถือว่าผิดกฎหมาย แต่เริ่มพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2503 กำหนดว่าการค้าประเวณีเป็นความผิดอย่างชัดเจน แต่ในสังคมยุคใหม่เริ่มแพร่หลายมากขึ้นในช่วงสงครามเวียดนาม โดยในช่วงนั้นการค้าประเวณีจะเป็นการลักลอบค้าประเวณี และปัจจุบันธุรกิจค้าประเวณีในประเทศไทยเป็นธุรกิจแอบแฝง มูลเหตุของการค้าประเวณีในมุมมองเชิงอาชญาวิทยา การค้าประเวณีมีวิวัฒนาการความเป็นมาที่ยาวนานว่าเหตุใดการค้าประเวณีจึงเกิดขึ้น นักเศรษฐศาสตร์กล่าวว่าเพราะปัจจัยในทางเศรษฐกิจ นักสังคมสงเคราะห์กล่าวว่าเพราะสังคมเสื่อมโทรม นักกฎหมายกล่าวว่าเพราะกฎหมายที่ออกมาขาดประสิทธิภาพ นักการศาสนากล่าวว่าเพราะสังคมขาดการฝึกอบรมทางด้านศีลธรรม หลายฝ่ายมีเหตุผลและมุมมองแตกต่างกัน (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, ออนไลน์, 2554 ก)

สาเหตุการค้ามนุษย์เป็นอาชญากรรมข้ามชาติที่มีการจัดตั้ง (Transnational Organized Crime) ซึ่งมีเครือข่ายเชื่อมโยงทั่วทุกภูมิภาคของโลก และแทรกซึมอยู่ในชุมชนทุกระดับ ซึ่งส่งผลกระทบต่อความมั่นคงทางสังคม เศรษฐกิจในหลายประเทศ อันเนื่องมาจากมูลค่าของเงินนอกระบบจำนวนมากที่ได้มีการนำเข้ามาหมุนเวียนเพื่อพัฒนาประเทศแต่อย่างใด องค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO) ประเมินรายได้ของอาชญากรรมค้ามนุษย์จากการบังคับใช้แรงงานเฉพาะใน

ภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกประมาณ 9.5 ล้านคน คาดว่ามีมูลค่าถึงปีละ 9.7 พันล้านเหรียญสหรัฐ (388,000,000,000 แสนล้านบาท) และประเมินว่าการค้ามนุษย์เพื่อแสวงหาประโยชน์ทางเพศเป็นรูปแบบที่มีจำนวนมาก (องค์กรแรงงานระหว่างประเทศ (ILO)) โดย ILO ได้สำรวจธุรกิจการให้บริการทางเพศใน พ.ศ.2540 พบว่ามีมูลค่าประมาณ 2 หมื่นล้านเหรียญสหรัฐ (800,000,000,000 แสนล้านบาท) และเฉพาะโสเภณีไทยที่ส่งเงินกลับชนบทในแต่ละปีมีมูลค่าประมาณ 300 ล้านเหรียญสหรัฐ (12,000,000,000 หมื่นล้านบาท) ไทยรัฐฉบับวันที่ 2 กันยายน พ.ศ.2541 และยังมีธุรกิจทางเพศอีกมากที่ดำเนินไปอย่างแอบแฝง ประเมินได้ยากว่ามีผู้ที่ถูกบังคับค้าประเวณีมากน้อยเพียงใด ประชาคมโลกจึงมีความเห็นร่วมกันว่า การค้ามนุษย์เพื่อการแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศเป็นรูปแบบหนึ่งของอาชญากรรมต่อมนุษยชาติ เป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์อย่างรุนแรง ดังนั้น นานาประเทศจะต้องร่วมมือกันแก้ไขปัญหาอย่างจริงจัง ดังเช่นการที่องค์การสหประชาชาติได้มีพิธีสารป้องกัน ปรามปราม และลงโทษการค้าบุคคล โดยเฉพาะการค้าหญิงและเด็ก (Protocol to Prevent, Suppress and Punish Trafficking in Person, Especially Women and Children, 2003) ที่เป็นส่วนประกอบหนึ่งของอนุสัญญาปรามปรามอาชญากรรมข้ามชาติ (UN Convention against Transnational Crime, 2003) หรือที่รู้จักในนามว่า อนุสัญญา พาเลอร์โม ซึ่งประเทศไทยได้ร่วมลงนามในอนุสัญญา เมื่อวันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ.2543 และลงนามในพิธีสารดังกล่าว เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม พ.ศ.2544 ประเทศที่ร่วมลงนามมีพันธะผูกพันต่อหลักการที่จะต้องรับผิดชอบในการปฏิบัติตามมาตรการหรือเป็นภาระหน้าที่ของรัฐบาลต่าง ๆ ที่ควรกลับมาพิจารณาแก้ไขข้อกฎหมายในประเทศที่ขัดต่ออนุสัญญา และพิธีสารดังกล่าว

การค้ามนุษย์เป็นอาชญากรรมที่ส่งผลกระทบต่อความมั่นคงภายในประเทศและระหว่างประเทศต่าง ๆ เป็นอย่างยิ่ง ประกอบด้วยโครงสร้างเศรษฐกิจของสังคมโลกจากข้อมูลของสหประชาชาติระบุว่า การค้ามนุษย์สามารถสร้างรายได้ให้กับองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติสูงเป็นลำดับสามรองจากการค้าขายยาเสพติดและค้ายาสูบ ต่อมาใน พ.ศ.2543 ที่ประชุมสมัชชาใหญ่สหประชาชาติได้เห็นชอบอนุสัญญาเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร (United Nations convention Against Transnational Organized Crime) และพิธีสารเพื่อป้องกัน ปรามปรามและลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะหญิงและเด็ก (Protocol to Prevent, Suppress Trafficking in Persons, especially Women and children) โดยประเทศลาวได้ร่วมลงนามเป็นภาคีในอนุสัญญาดังกล่าวเมื่อวันที่ 26 กันยายน พ.ศ.2546 ตลอดระยะที่ผ่านมาประเทศลาวถูกประชาคมโลกมองว่าได้เข้ามีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์ในสองสถานะ ได้แก่

1. สถานะต้นทาง คือประเทศที่มีการส่งเด็กและหญิงไปค้าประเวณีในต่างประเทศ

2. สถานะประเทศทางผ่าน คือ เป็นผู้รับเอาเด็กและหญิงจากประเทศอื่นทั้งในภูมิภาคเดียวกันและนอกภูมิภาคเข้ามาและผ่านไปประเทศอื่น

3. ส่วนสถานการณ์ที่สามกำลังมีการชี้แจงว่ากำลังจะกลายเป็นประเทศปลายทางอีกด้วย ประเทศลาว ยังเป็นประเทศข้ามผ่าน สำหรับชาวจีนและเวียดนามที่เดินทางไปประเทศไทยและในปัจจุบันมีแนวโน้มจำนวนเพิ่มขึ้น ลักลอบผู้หญิงและเด็กหญิงจีนเข้าภาคเหนือของประเทศลาวเพื่อนักธุรกิจจีนจำนวนเพิ่มขึ้นอยู่เขตดังกล่าวและลักลอบเด็กน้อยเวียดนามเข้าเวียงจันทน์ เพื่อขอทานและขายของตามถนน (ปรากฏอยู่ในการสัมภาษณ์และเนื้อในกฎหมายสากล หน้า 29)

รัฐบาลจึงจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับปัญหาการค้ามนุษย์ โดยถือว่าเป็นเรื่องที่จะละเมิดสิทธิมนุษยชนและทำร้ายศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์อย่างร้ายแรงและได้มีการจัดการฝึกอบรมสำหรับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง เช่น ตำรวจ อัยการ ศาลและภาคส่วนอื่น ๆ อีก เป็นหลายครั้งนับแต่ขั้นสูง ขึ้นกลางจนถึงระดับท้องถิ่น นอกจากนี้จะมีการจัดฝึกอบรมแล้วยังได้มีการพัฒนาการในหลายรูปแบบ เช่น ทางสื่อมวลชนต่าง ๆ นิยามความหมายการค้ามนุษย์ มีความหมายที่กว้างมากขึ้น โดยครอบคลุมทั้งการค้าประเวณี การแสวงหาประโยชน์ทางเพศในรูปแบบอื่น การเอาคนลงมาเป็นทาส การนำคนมาขอทาน การบังคับใช้แรงงานหรือบริการ การบังคับตัดอวัยวะเพื่อการค้าหรือการอื่นใดคล้ายคลึงกันอันเป็นการขูดรีดบุคคลไม่ว่าบุคคลนั้นจะยินยอมหรือไม่ (มาตรา 4)

1. วิวัฒนาการของการค้าประเวณีในประเทศไทย

วิวัฒนาการกฎหมายการค้าประเวณีของไทยเริ่มขึ้นในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว โดยทรงตราพระราชบัญญัติฉบับหนึ่งชื่อพระราชบัญญัติป้องกันสัญจรโรครัดตน โกลสินทรศก 127 มีเนื้อหาดังนี้

1. หญิงนครโสเภณีเป็นได้โดยสมัครใจจะบังคับผู้อื่นหรือล่อวงมาให้เป็นหญิงนครโสเภณีมิได้มีโทษตามพระราชกำหนดลักษณะข่มขืนล่วงประเวณี รัดตน โกลสินทรศก 118 ซึ่งโทษนี้ปัจจุบันมีบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญาแล้ว

2. หญิงนครโสเภณีทุกคนต้องได้รับอนุญาตจากทางราชการก่อนจึงจะเป็นได้ โดยเสียค่าธรรมเนียมสำหรับใบอนุญาตราคาสิบสองบาทมีอายุสามเดือนต่อใบ ซึ่งเงินจำนวนดังกล่าวนับว่าสูงมากในสมัยนั้นแสดงเจตนารมณ์ในการปราบปรามการเป็นโสเภณี

3. ผู้ก่อตั้งโรงหญิงนครโสเภณีต้องได้รับอนุญาตจากทางราชการก่อนและนายโรงก็เป็นได้แต่ผู้หญิง เพื่อความสะดวกและปลอดภัยในการดูแล

4. หญิงนครโสเภณีต้องไม่สร้างความรำคาญวุ่นวายแก่บุคคลภายนอก เช่น นุคลาก ยื้อแย่ง ล้อเลียน เป็นต้น

5. เจ้าพนักงานมีอำนาจเข้าไปในโรงหมิงนครโสเภณีทุกเมื่อ เพื่อนำตัวสมาชิกมาตรวจ หากพบโรคก็ให้ส่งไปรักษาจนหายและอาจเพิกถอนหรือสั่งพักใช้ใบอนุญาตในคราวนั้นได้

ต่อมาภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้เกิดมีแนวคิดที่จะปรับสภาพหมิงนครโสเภณีให้กลับเป็นคนดีของสังคม องค์การสหประชาชาติได้เรียกร้องให้มีการเลิกค้าประเวณีทั่วโลกโดยใน พ.ศ.2492 ได้มีการประชุมร่างอนุสัญญาชื่อ “อนุสัญญาฉบับรวม” (Consolidated Convention) เนื้อหาสาระเป็นการจัดการค้าสตรีและการแสวงหาประโยชน์จากหมิงนครโสเภณี เพื่อเลิกการค้าประเวณีเป็นสิ่งถูกกฎหมาย ตลอดจนส่งเสริมให้มีการจัดตั้งศูนย์ฝึกอาชีพให้แก่หมิงนครโสเภณีเพื่อกลับเป็นคนดีของสังคมเมื่อประกาศใช้แล้วประเทศไทยได้เข้าร่วมเป็นรัฐภาคีแห่งอนุสัญญาดังตั้ง พ.ศ.2492 เป็นต้นมา รัฐบาลไทยได้ประกาศห้ามจัดตั้งสำนักโสเภณีเพิ่มขึ้นอีกและใน พ.ศ. 2498 ได้มีการห้ามจดทะเบียนโสเภณีเด็ดขาด ซึ่งรัฐเองมีนโยบายจัดการสงเคราะห์หมิงนครโสเภณีขึ้น ดำเนินการโดยกระทรวงมหาดไทย รัฐบาลจะจัดตั้งนิคมโสเภณีขึ้นเพื่อการดังกล่าวแต่ขัดข้องด้านงบประมาณ โครงการจึงระงับไว้จน พ.ศ.2499 รัฐบาลได้ร่าง “พระราชบัญญัติห้ามการค้าประเวณี” แต่ไม่สามารถนำเข้าสู่รัฐสภาได้ ใน พ.ศ.2503 รัฐบาลจึงเสนอร่างกฎหมายฉบับใหม่แทนคือ ร่างพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี ได้รับการอนุมัติจากรัฐสภาและประกาศใช้ตามลำดับ ปัจจุบันมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 นอกจากกฎหมายข้างต้น ประมวลกฎหมายอาญายังให้ความคุ้มครองแก่หญิงและเอาโทษกับชายที่หาผลประโยชน์กับหมิงนครโสเภณี เช่น กำหนดโทษการเป็นธุระจัดหา ล่อไปหรือชักพาไปซึ่งเด็กหญิง เพื่อการอนาจารหรือเพื่อสำเร็จความใคร่ของผู้อื่น และกำหนดโทษเอาผิดแก่ชายที่ดำรงชีพอยู่จากรายได้ของหมิงนครโสเภณีด้วย เป็นต้น (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, ออนไลน์, 2554 ข)

2. ความเป็นมาของธุรกิจทางเพศในอินเทอร์เน็ต

การขายบริการทางเพศบนเว็บแคมประเทศไทยนั้น อินเทอร์เน็ตเริ่มมีบทบาทอย่างมาก ช่วง พ.ศ.2530-2535 โดยเริ่มจากการเป็นเครือข่ายในระบบคอมพิวเตอร์ระดับมหาวิทยาลัย (Campus Network) แล้วจึงเชื่อมต่อเข้าสู่อินเทอร์เน็ตอย่างสมบูรณ์ เมื่อเดือนสิงหาคม พ.ศ.2535 และ ใน พ.ศ.2538 ก็มีการเปิดให้บริการอินเทอร์เน็ตในเชิงพาณิชย์ (รายแรก คือ อินเทอร์เน็ต เคเอสซี) ซึ่งขณะนั้นเวิร์ลไวด์เว็บ (WWW) กำลังได้รับความนิยมอย่างมากในอเมริกา

ใน ค.ศ.1994 บริษัท Netscape ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้สร้างสื่อแบบใหม่ที่ใช้ส่งผ่านสารสนเทศ เรียกเทคโนโลยีนี้ว่า World Wide Web (WWW) แล้วในปีเดียวกันนั้นเองได้เกิดธุรกิจการค้าหญิงบริการทางเพศในอินเทอร์เน็ต ธุรกิจที่เกิดขึ้นในอินเทอร์เน็ตส่วนใหญ่มีฐานรากเดิมมาจากธุรกิจเดิมที่มีอยู่แล้วที่ต้องอาศัยพื้นที่ทางกายภาพและการขยับเข้าสู่ระบบธุรกิจบนอินเทอร์เน็ต

สร้างรายได้มหาศาลให้กับเจ้าของเพราะสามารถกระจายสินค้าและบริการไปได้ทั่วโลก และสื่อลามกต่าง ๆ ก็ได้เข้ามาแสวงหาผลประโยชน์ในทางธุรกิจนี้ด้วย สื่อสิ่งพิมพ์หลักในอุตสาหกรรมทางเพศก็ย้ายมาสู่เว็บไซต์อย่างรวดเร็วและปีเดียวกันนั่นเอง (ค.ศ.1994) ที่เริ่มมีอินเทอร์เน็ตอย่างเป็นทางการ นิตยสารเพลย์บอย ได้สร้างเว็บไซต์ และออกแบบเนื้อหาให้ถูกใจคนอ่านอายุน้อยและร่ำรวย ซึ่งผู้เข้ามาดู ร้อยละ 75 ไม่ได้บอกรับเป็นสมาชิกนิตยสาร ใน ค.ศ.1996 มีผู้เข้าชมเว็บไซต์ของเพลย์บอยเป็นอันดับที่ 11 ของเว็บไซต์ที่ได้รับความนิยม

การเข้าถึงเว็บไซต์ลามกทำได้หลายวิธีแต่วิธีที่ง่ายที่สุด คือการใช้เว็บไซต์ที่ให้บริการค้นหาหรือที่เรียกว่า “Search engine” โดยการเขียนคำหรือข้อความที่ต้องการค้นหา เช่น คำว่า “แอบถ่ายนักศึกษา” มีผลจากการค้นหาทั้งหมด 1,130 รายการหรือใช้คำว่า “Thai sex” มีผลจากการค้นหาทั้งหมดประมาณ 1,570,000 รายการ โดยจะปรากฏรายการแสดงผลการค้นหาจากคำสำคัญซึ่งข้อความที่ต้องการค้นหาจะถูกแสดงเป็นประโยคหรือวลีที่เป็นบริบทของคำที่ต้องการค้นหา ถ้าต้องการค้นหาคำว่า “แอบถ่ายนักเรียน” ก็จะมีการแสดงรายละเอียดของข้อมูลจากคำค้นหา เช่น VCD ชาย ขาว หมวย สวย อวบ แผ่นละ 30 บาท แอบถ่ายนักเรียน แอบถ่ายนักศึกษา รวมฮิต เด็ก... เด็ก ใจแตก คือจุดเริ่มต้นของ Members.lycos.co.uXXX จากตัวอย่าง ผู้ใช้บริการสามารถคลิกไปที่ข้อความนั้น ซึ่งจะมีการเชื่อมต่อไปยังเว็บเพจ (Web page) นั้นและสามารถเข้าไปดูเนื้อหาได้ และเมื่อเข้าไปยังเว็บไซต์ลามกอันใดอันหนึ่งได้แล้ว ผู้เสพล้อสามารถจะเชื่อมต่อไปยังเว็บไซต์ลามกอื่นได้อีกหลายเว็บไซต์ เพราะในเว็บไซต์ที่เข้าไปจะมีส่วนที่โฆษณาและบรรยายเนื้อหาของแต่ละเว็บไซต์เพื่อกระตุ้นให้ผู้เสพล้อเข้าไปชม การเข้าถึงเว็บไซต์ลามกนอกจากจะใช้วิธีค้นหาจากเว็บไซต์ที่ให้บริการค้นหา ยังสามารถเข้าถึงโดยการคู่มือเว็บไซต์จากภาพ ซึ่งภาพที่มาจากเว็บไซต์ลามกมักจะมีการใส่ชื่อเว็บไซต์เข้าไปเพื่อการประชาสัมพันธ์เว็บไซต์ของตนเอง เมื่อมีการคัดลอกและนำไปเผยแพร่ยังเว็บไซต์อื่นผู้เสพล้อก็สามารถเข้าไปถึงเว็บไซต์นั้นได้ นอกจากนี้ผู้เสพล้อยังสามารถเข้าถึงเว็บไซต์ลามกด้วยวิธีการคลิกเข้าไปยังข้อความโฆษณา เพราะเว็บไซต์เพื่อความบันเทิงทั่วไปและเว็บไซต์ลามกจะมีส่วนโฆษณามีลักษณะเป็นกรอบเล็ก ๆ ที่จะอยู่กระจัดกระจายอยู่ในส่วนของหน้าแรกของเว็บไซต์นั้นที่จะมีข้อความพร้อมภาพที่เชิญชวนให้คนคลิกเข้าไปดู และภาษาที่ใช้ในส่วนของการโฆษณามักจะมีการใช้ภาษาในลักษณะกำกวม เช่น “18 ONLY” หรือ “ภาพเด็ด! ทั้งนั้นเลย” หรือการใช้ภาษาที่ชัดเจนขึ้นมาอีกระดับหนึ่ง เช่น “ช็อตเด็ด แอบถ่ายนักศึกษา รวมรูปเอ็กซ์ และควานน์โหลด VDO (อายุไม่ถึง 18 ห้ามคลิก)” ข้อความเหล่านี้ไม่เพียงกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นของผู้เสพล้อ แต่ยังเป็นการใช้ภาษาในเชิงของการท้าทายเพื่อให้ผู้เสพล้อคลิกเข้าไปยังโฆษณาที่จะเชื่อมต่อไปยังเว็บไซต์นั้น

ระบบอินเทอร์เน็ตมีบทบาทในชีวิตประจำวันมากขึ้น โดยเฉพาะกลุ่มนักศึกษาที่มีการใช้งานผ่านโลกออนไลน์แบบไร้พรมแดนเพิ่มจำนวนมากขึ้น ทั้งส่งรายงาน ค้นคว้าหาข้อมูล เพื่อการเรียนรู้ นั่นคือประโยชน์ที่ได้จากความทันสมัย นอกจากประโยชน์แล้วยังมีอันตรายอยู่อีกด้านหนึ่ง ที่ล่อแหลมให้เกิดอาชญากรรมทางเพศ ในยุคสังคมปัจจุบันกระแสอินเทอร์เน็ตเป็นกระแสที่เร็วมาก โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่น ซึ่งประโยชน์ของอินเทอร์เน็ตมีอยู่มากไม่ว่าจะเป็นการอ่านข่าวสาร การหาข้อมูลที่ได้สะดวกและรวดเร็ว รวมไปถึงการขายของผ่านทางอินเทอร์เน็ต อุปกรณ์เทคโนโลยี รถยนต์ เสื้อผ้าและการขายบริการในหมู่นักศึกษาผ่านเว็บ His และแคมฟร็อก โดยวัยรุ่นจะนิยมเล่นกันมากขึ้น รวมถึงนักศึกษาที่ขายบริการจะมีอายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป บางรายอ้างเป็นนักศึกษาโดยการใส่ชุดนักศึกษาเพราะหวังเพิ่มค่าตัว รัฐบาลต้องออกมาดูแลแก้ปัญหาในการจับกุม การลักลอบค้าประเวณีขายบริการทางเพศผ่านอินเทอร์เน็ตนี้ ศูนย์สวัสดิภาพเด็กสตรีและเยาวชน กองบัญชาการตำรวจนครบาล เร่งรัดดำเนินการสืบสวนตรวจตราจับกุมความผิดลักษณะดังกล่าวมาอย่างต่อเนื่อง สำนักงานตำรวจแห่งชาติและกองบัญชาการตำรวจนครบาลประจำ พ.ศ.2551 มีสถิติการจับกุมคดีที่เกี่ยวข้องกับความผิดลักษณะล่อลวงไปกระทำอนาจาร ล่วงละเมิดทางเพศ ลักลอบขายบริการและความผิดทางเพศลักษณะอื่น ๆ โดยติดต่อสื่อสารผ่านทางอินเทอร์เน็ตมาแล้วกว่า 20 คดี แต่เนื่องจากเป็นคดีที่มีโทษลหุโทษ เพียงเปรียบเทียบปรับ ผู้ทำผิดจึงมักหันมากระทำความผิดอีก Minnie_a (ไอดี) หนึ่งในผู้เคยขายบริการในแคมฟร็อก ยอมรับว่าได้เงินจากทางบ้านน้อยไม่พอใช้เพราะต้องใช้เงินกินเที่ยวแต่งตัวสวย ๆ และเข้าสังคมหรู ๆ กับเพื่อน จึงอยากหางานพิเศษทำทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งโดยส่วนตัวแล้วก็เล่นแคมฟร็อกเป็นประจำมีคนในแคม-ฟร็อกขายบริการกันเยอะมาก เลยตัดสินใจทำบ้างเพราะอยากได้เงินมาอย่างง่าย ๆ แต่ก็ไม่ได้ทำเป็นอาชีพแค่ชั่วคราวชั่วคราว ตอนเงินขาดมือเท่านั้น ผู้ที่มาใช้บริการก็จะเป็นพวกในวงการแคมฟร็อกเอง และก็มีเอเจนต์ส่งต่ออีกที ราคาอยู่ที่ถ้ำค้างคืน 1,200-3,000 บาท ชั่วโมงก็ 500-1,000 บาท ลูกค้าบางรายก็ต้องให้โชว์ก่อนแล้วก็จะตีราคากันเอง แล้วแต่ความสวยของผู้หญิง TOMMY_Tokyo (ไอดี) หนึ่งในผู้ใช้บริการสาวในแคมฟร็อก บอกว่ามีผู้หญิงขายบริการกันเป็นจำนวนมาก จะมีห้องที่เป็นโซนของผู้หญิงขายบริการโดยเฉพาะที่เรียกกันว่า “เล่น เพ็รช” คนในวงการแคมฟร็อกจะรู้กันดี จะมีสัญลักษณ์ที่บอกว่าเป็นโซนผู้หญิงขายบริการ โดยจะมีไอคอนเป็นรูปตัว P สีเขียว กับ สีธงชาติไทย พอคลิกเข้าไปก็จะบอกหน้าห้องเลยว่าเป็นห้องขายบริการ ส่วนใหญ่เป็นเด็กมหาวิทยาลัย ปวช. ปวส. หรือแม้แต่ปริญญาโทก็มี ราคาตั้งแต่ 1,500 บาทขึ้นไป แล้วแต่จะตกลงกัน ช่วงอายุ 13-30 ปี จะขายกันค่อนข้างมากในช่วงปลายเดือนเพราะต้องนำเงินไปจ่ายค่าหอพัก นอกจากในเพ็รชแล้วใน His ก็มี แต่มีไม่มากนักเพราะมันจะเสี่ยงเกินไป ส่วนใหญ่จะไปคุยกันใน MSN จะเห็นว่าเมื่อมีการ

ปราบปรามหรือพยายามควบคุมผู้ขายบริการทางอินเทอร์เน็ตมากขึ้นแต่ก็ยังคงมีการเข้าไปใช้บริการเพิ่มมากขึ้นตามลำดับ และมีช่องทางอื่นเพิ่มมากขึ้นเหมือนยิ่งแก้ปัญหาที่เหมือนยิ่งสร้างปัญหาในการใช้บริการสื่อออนไลน์

การโฆษณา หมายถึง รายได้ของเจ้าของเว็บไซต์ เว็บไซต์จะมีส่วนของหน้าหลักหนึ่งหน้า และจะมีส่วนที่แยกออกไปได้อีกนับพัน นับหมื่นหน้าที่จะอยู่ในส่วนของเว็บบอร์ด บอร์ดโพสต์รูป และส่วนอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นส่วนของเรื่องเล่าทางเพศ แกลลอรี่ภาพ ตามแต่เนื้อหาของเว็บไซต์นั้น ซึ่งแต่ละกระทู้ก็หมายถึงการแยกส่วนออกไปอีกหนึ่งหน้าที่จะมีการโฆษณาอยู่ทุก ๆ หน้า โดยที่เว็บไซต์จะสามารถนับจำนวนครั้งที่มีคนเข้าไปยังเว็บไซต์และยังแยกออกไปได้อีกว่าในส่วนไหนของเว็บบอร์ด มีคนเข้าไปดูรายวัน รายเดือนทั้งหมดกี่คน แต่ละกระทู้มีคนเข้าไปดูกี่คนยังมีคนเข้าไปดูมาก ก็หมายถึงค่าโฆษณาก็จะแพงขึ้น ยิ่งเรียกความสนใจให้คนเข้าไปยังเว็บไซต์ได้มาก มีคนเข้าไปตั้งกระทู้แนะนำรูปโป๊ก็มีคนสนใจเข้าไปดูมาก รายได้จากการโฆษณาก็จะมากตามไปด้วย ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่หลายเว็บไซต์จะมีลักษณะของความคับแค้นผสมผสาน ระหว่างเว็บไซต์เพื่อความบันเทิงทั่วไป กับเว็บไซต์ลามก เพื่อให้มีกลุ่มเป้าหมายที่กว้างขึ้นและกระตุ้นความสนใจของผู้เสพสื่อ เว็บไซต์ลามกหลาย ๆ เว็บไซต์จะมีส่วนของการรวบรวมเว็บไซต์ ที่มีลักษณะคล้ายกับเว็บไซต์ของตน เรียกกันว่า เว็บลิงค์ (Web links) หรือ Top sites ที่มีรูปแบบคล้ายกับส่วนของโฆษณา แต่จะมีการรวบรวมไว้ในหน้าเดียวกัน มีการให้รายละเอียดลักษณะของเว็บไซต์นั้นมีข้อความที่เยาะกว่าส่วนของที่อยู่ในกรอบโฆษณาในหน้าแรก มีข้อความที่เร้าอารมณ์ความรู้สึกได้มากกว่า บอกรายละเอียดและประเภทของเว็บไซต์ รูปภาพโฆษณา ตลอดจนเนื้อหาสำคัญที่จะกระตุ้นการตอบสนองความอยากรู้อยากเห็น และสามารถแยกประเภทของเว็บไซต์ได้อย่างชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นเว็บไซต์ที่รวบรวมภาพโป๊เปลือยของผู้หญิงญี่ปุ่น ภาพหลุดของดาราสอลลิวิู้ด ดาราไทย (ภาพหลุดคือภาพที่ผู้หญิงเผลอจนทำให้เห็นร่องอกหรือเห็นกางเกงชั้นใน) ภาพแอบถ่ายนักเรียนนักศึกษาหรือการขายหนังโป๊ เป็นต้น

การโฆษณาและเว็บลิงค์ (Web links) หรือ Top sites มีการแสดงข้อความที่พยายามสื่อความหมายว่า เว็บไซต์ของตนมีรูปภาพโป๊เปลือยหรือภาพแบบแอบถ่ายเป็นจำนวนมากโดยมีการใช้ข้อความและภาพโฆษณาที่สะดุดตา เช่น เป็นภาพเคลื่อนไหวของการร่วมเพศหรือภาพเปลือยของผู้หญิงแสดงท่าขั้วบนทางเพศหรือโฆษณาขายสินค้าที่อ้างว่าจะทำให้อวัยวะเพศชายใหญ่ขึ้น โดยมีภาพเคลื่อนไหวของผู้ชายที่ทำท่ามีความสุขกับอวัยวะเพศที่มีขนาดใหญ่ขึ้นบางเว็บไซต์ที่เป็นเว็บไซต์เพื่อความบันเทิงทั่วไปก็จะมีส่วนที่แสดงรายการที่สามารถเชื่อมต่อไปยังเว็บไซต์เหล่านั้นได้

2.1 เนื้อหาของเว็บไซต์ลามก

ปัจจุบันมีการเข้มงวดเรื่องของการเข้าถึงเว็บไซต์ลามก ในฐานะที่เป็นสื่อที่ก่อให้เกิดผลกระทบทางสังคมตามมาหลายประเด็น โดยเฉพาะกับเรื่องของการถูกหลอกลวงของเด็กวัยรุ่น การนำเสนอภาพ “ลามก อนาจาร” ความหวังไขว้ทั้งหมดมุ่งให้ความสนใจไปยังสวัสดิภาพของเด็กและเยาวชน โดยเฉพาะเด็กผู้หญิง เพราะข่าวที่สื่อมวลชนทั่วไปนำเสนอในฐานะที่ผู้หญิงเป็นผู้ถูกระทำจากผู้ชายไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการกลั่นแกล้ง การล่อลวง การคุกคามทางเพศและอีกหลายปัญหาประเด็นสำคัญคือผู้หญิง มีการเฝ้าเตือนเรื่องการสื่อสารทางอินเทอร์เน็ตมาสนทนาหรือสื่อสารกับคนแปลกหน้าไม่ส่งรูปหรือหมายเลขโทรศัพท์ ไม่เข้าไปยังเว็บไซต์ลามก แต่ประเด็นเหล่านี้มักเน้นไปที่เด็กผู้หญิง ในฐานะที่มีโอกาสตกเป็นเหยื่อได้ง่าย แต่ทั้งหมดที่มีการอบรมสั่งสอนกันมา เป็นสิ่งที่ตรงกันข้าม กับสิ่งที่เรียกว่า “ธรรมชาติ” ของเด็กวัยรุ่นที่พยายามจะพาตัวเองให้หลุดพ้นจากความเป็นเด็ก ความอยากรู้อยากเห็นรับรู้วัฒนธรรมนอกบ้าน นอกโรงเรียนมากขึ้น ต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นมากขึ้น อยากรู้จักความรัก ความเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ความรู้สึก เปลี่ยนไปเร็วจนผู้ปกครองตามไม่ทัน และความอยากรู้อยากลอง อยากเอาตัวเข้าไปทำความรู้จักกับโลกภายนอก สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ พื้นที่ของอินเทอร์เน็ตให้คำตอบกับเยาวชนและตอบสนองความต้องการของเยาวชน การรับรู้ข่าวสาร แฟชั่น เพลง หนังสือ ละคร เล่นเกมส์ ข้อมูลเพื่อการศึกษา การมีเพื่อน การสื่อสารกับคนทั่วไป การมีตัวตนและเป็นที่ยอมรับของคนอื่น จากการศึกษาด้านการสนทนาผ่านระบบออนไลน์กับเยาวชนหรือแม้กระทั่งผู้ใหญ่พบว่า หลายคนใช้เวลาอยู่กับอินเทอร์เน็ตทุกวัน วันละหลาย ๆ ชั่วโมง จนกลายมาเป็นส่วนหนึ่งของอินเทอร์เน็ต หลายคนมีสังคม มีตัวตน มีคนรู้จัก มีคนยอมรับ มีแฟน มีคนรักในพื้นที่ของอินเทอร์เน็ตและในอินเทอร์เน็ตก็มีพื้นที่ที่เรียกว่า มุมมืด ที่มีเรื่องราวทางเพศ มีภาพ ข้อความ มีความเป็นจริง มีความเกินจริง ที่ดึงดูดความสนใจของเด็กและเยาวชนรวมทั้งผู้ที่สนใจสิ่งเหล่านี้ ดังนั้นพื้นที่ของเว็บไซต์จึงมีคนอยู่ 2 กลุ่มด้วยกัน คือ เยาวชน กับผู้ใหญ่ (ผู้ชาย ผู้หญิงและเพศอื่น ๆ) และรูปแบบของเว็บไซต์ที่ผสมผสานระหว่างสิ่งที่วัยรุ่นสนใจ คือ ความบันเทิง การหาเพื่อน การรับข่าวสาร ฯลฯ กับสิ่งที่ผู้ใหญ่สนใจก็คือ ความบันเทิงทางเพศ และการตอบสนองอรรถรสทางเพศ การดูหรือส่งรูปไป การอ่านหรือได้ส่งเรื่องเล่าทางเพศ การหาคู่สนทนาผ่านระบบออนไลน์ที่เป็นเด็กสิ่งเหล่านี้ถูกรวมอยู่ในพื้นที่เดียวกัน ตากจากในอดีตที่มีการแยกส่วนในเรื่องพื้นที่ของเด็กกับผู้ใหญ่ออกจากกันอย่างเห็นได้ชัด

เว็บไซต์ลามกแตกต่างกับเว็บไซต์เพื่อความบันเทิงทั่วไป ที่เกลอรีภาพ เว็บบอร์ดหรือบอร์ดโพสต์รูป การเขียนเรื่องราวประสบการณ์ทางเพศและโฆษณาความเหมือนและคล้ายกัน

นี้ แยกกันไม่ออกเมื่อพิจารณา แต่เมื่อเข้าไปดูรายละเอียดของแต่ละส่วน ก็พบว่าบางเว็บไซต์ก็ยังมี ความเหลือม ความเหลือมที่ว่านี้ หมายถึง ภาพโป๊ ไม่ได้ไปทุกภาพ แต่จะแทรกอยู่ในเนื้อหานั้น

2.2 วิธีการเข้าถึงเว็บแคม

เมื่อเทคโนโลยีมีการพัฒนาการมากขึ้น ระบบออนไลน์ก็มีการพัฒนาการตามด้วย ปัจจุบันการสนทนานอกจากจะเป็นการสนทนาทางกระดาน บนอีเมลล์ รวมไปถึงการสนทนาโดย ผ่านกล้องเว็บแคม ซึ่งเป็นประเด็นร้อนอยู่ในปัจจุบันว่าการสนทนาดังกล่าวขยายวงกว้างจนทำให้มี กลุ่มที่แอบนำเทคโนโลยีดังกล่าวนี้มาใช้ในทางที่ไม่เหมาะสมในรูปแบบ การขายบริการบนเว็บ แคม ที่มีอินเทอร์เน็ตเป็นตัวเชื่อมระหว่างคู่สนทนา สื่อลามกอนาจารเหล่านี้หาพบได้ยาก แต่ ปัจจุบันยากที่จะหลีกเลี่ยง สื่อลามกอนาจารเหล่านี้ได้ให้ความบันเทิงในทางที่ผิดด้วยเหตุว่า ศิลปะ ที่ยิ่งใหญ่ควรจะยกระดับจิตวิญญาณของมนุษย์ขึ้นและเพิ่มคุณค่าทางศีลธรรม สื่อลามกอนาจาร กลับชวนให้แสดงออกถึงธรรมชาติที่ต่ำช้าของบุคคล คนที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจสื่อลามกอนาจาร เหล่านี้ได้แสวงหาผลประโยชน์จากธรรมชาติ ปัจจัยหนึ่งที่ส่งเสริมให้สื่อลามกอนาจารเหล่านี้ แพร่หลายอย่างรวดเร็ว เนื่องจากคนมากมายได้รับการกระตุ้นให้เกิดอารมณ์กระหาย (Starved) เมื่อ ความรักได้ถูกนำเข้ามาเกี่ยวพันกับเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศ มันทำให้มีความคิดที่ผิดว่า สื่อลามก ออนาจารเหล่านั้นจะระงับความกระหายทางอารมณ์นั้นได้ เริ่มแรกภาพลามกอาจดูน่าตื่นเต้น น่าสนใจ แต่สื่อลามกอนาจารเหล่านี้ได้นำความรู้สึกที่ว่างเปล่ามาสู่ทุกคนมากขึ้น มันถูกนำมาใช้ แทนความรักเท่านั้น เช่นเดียวกับคนติดยาเสพติดเขาใช้มันเพื่อทดแทนบางอย่าง คนทั่วไปเริ่มจะติด และลุ่มหลงในสื่อลามกอนาจารเหล่านี้มากขึ้นและไม่สามารถควบคุมความปรารถนาของเขาได้

สื่อลามกอนาจาร แสดงออกถึงทัศนคติที่ผิดพลาดของความสัมพันธ์ของมนุษย์ ผู้หญิง ในอุดมคติของคนทั้งหลายถูกแสดงออกในความลุ่มหลงทางเพศ ภาพความนึกคิดเหล่านี้ ทำให้ ทัศนคติที่ถูกต้องของผู้หญิงนั้นไขว้เขว ผู้หญิงถูกตัดสินโดยผ่านรูปร่างหน้าตาเท่านั้นไม่ใช่ใน รูปแบบของคนคนหนึ่ง ทัศนคติเช่นนี้ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชายและผู้หญิงแย่งลง ใน ภาพยนตร์ผู้ชายและผู้หญิงเพียงแต่ตัดต่อภาพไปทีละนิดด้วยกัน โดยที่ไม่มีอะไรที่ผลกระทบใดๆ ตามมา ชีวิตจริงไม่ได้เป็นเช่นนั้นความสัมพันธ์ทางเพศ (Sexual encounters) ต้องมีมิติของอารมณ์ ความรู้สึก ในความเป็นจริงบุคคลที่มีพฤติกรรมสำส่อนทางเพศมีปัญหาทางด้านสุขภาพจิตด้วย ดังนั้นการที่สื่อลามกอนาจารเหล่านี้ได้มีการส่งเสริมราวกับว่าเป็นอุดมคติ ในความเป็นจริงแล้วเป็น ความผิดพลาดและอันตราย “ความมุ่งหมายของผู้หญิงนั้นเพื่อแสดงรูปแบบของความเป็นผู้หญิงชั่ว นิรันดร์ ที่เป็นแก่นสารบนโลกที่ได้แสดงออกธรรมชาติอีกด้านหนึ่งของพระเจ้า และมีลักษณะที่จะ นำโลกทั้งหมดไปสู่ความกลมกลืนในความรัก ความงามและเสรีภาพ” สื่อลามกอนาจารทำให้

1. ทำลายกรอบครีว ความสัมพันธ์ทางเพศ (Sexual encounters) ในภาพยนตร์และหนังสือเกือบทั้งหมดจะแสดงออกในคนที่ยังไม่แต่งงาน ดังนั้นสื่อลามกอนาจารได้ทำให้ความสัมพันธ์ในกรอบครีวมีความสำคัญลดลง การแต่งงานกลายเป็นสิ่งที่น่าหัวเราะและกลับยกย่องความสัมพันธ์ทางเพศมันได้บ่อนทำลายชีวิตการแต่งงานและการมีครอบครัว

2. ทำลายความเป็นมนุษย์ สื่อลามกอนาจารถูกรอบงำโดยความสัมพันธ์ทางเพศ ราวกับว่ามันเป็นรูปแบบที่สำคัญของชีวิต มันลดคุณค่าของมนุษย์ลงโดยการมองดูเพียงร่างกายเท่านั้น ผู้หญิงถูกมองและตัดสินโดยผ่านร่างกายไม่ใช่อุปนิสัย เรื่องราวต่าง ๆ ขาดเค้าโครงเรื่องของอุปนิสัย รูปภาพต่าง ๆ ก็เป็นเพียงลักษณะทางกายวิภาคมากกว่าหน้าตา

3. ทำลายความเป็นผู้หญิง แก่นของสื่อลามกอนาจารคือการแสดงให้เห็นถึงสิ่งที่น่าอายของผู้หญิง ผู้หญิงถูกมองเช่นเดียวกับการรองรับต้นหาซึ่งถูกเหยียดหยามและสามารถหิวฉวยมาใช้และกระทำทารุณ และหลังจากทิ้งไปหาคนอื่น สื่อลามกอนาจารเป็นสิ่งอันตรายอย่างมากสำหรับผู้หญิง มันส่งเสริมให้ผู้ชายมองดูผู้หญิงเหมือนไม่ใช่บุคคลแต่เป็นกรรมรองรับทางเพศซึ่งถูกใช้เพื่อบำบัดความใคร่ ฆาตกรและอาชญากรทางเพศมากมายยอมรับสารภาพว่าเขาก่ออาชญากรรมเพราะถูกกระตุ้นโดยสื่อลามกอนาจารเหล่านี้

4. ทำลายเด็ก โดยการส่งเสริมความสัมพันธ์ทางเพศในความสัมพันธ์ทุกอย่าง สื่อลามกอนาจารเหล่านี้สอนให้เด็ก ๆ ซึมซับ การยอมรับในสิ่งที่ผิดศีลธรรม เช่น ความสัมพันธ์ทางเพศ

5. ทำลายความศักดิ์สิทธิ์ของเพศสัมพันธ์ มันแสดงถึงสิ่งที่ขัดแย้งกัน สื่อลามกอนาจารได้ต่อต้านเพศสัมพันธ์ด้วยมิติทางกาย (Physical dimension) ของความรักทางเพศมีอัตราสูงขึ้น ในขณะที่มิติสัมพันธ์ทางจิตวิญญาณมีอัตราที่ลดลง มันได้ทำให้ความรักทางเพศ (Sexual love) มีค่าลดลงเหลือเพียงการแสดงออกในรูปแบบทางกายเท่านั้น มันไม่ได้เข้าใจว่าความสัมพันธ์ทางเพศเพียงแต่ทำให้ความรักสมบูรณ์ขึ้นและเป็นความสัมพันธ์หลังสุดแทนที่สิ่งนั้นความรักทางเพศซึ่งควรจะเป็นส่วนตัวกลายเป็นภาพที่น่าตื่นเต้นต่อหน้าสาธารณชน โดยการแสวงหาผลประโยชน์จากเรื่องทางเพศในทางการค้า มันปฏิเสธความมีเกียรติและจิตวิญญาณทางเพศ

6. ทำลายสังคม สื่อลามกอนาจารทำให้สังคมเลวลง ในสังคมที่พบเห็นสื่อลามกอนาจารได้ง่ายจำนวนของการทำผิดทางเพศที่รุนแรง เช่น การข่มขืนเพิ่มขึ้นอย่างมาก ความสัมพันธ์ของชายและหญิงโดยทั่วไปถูกแทรกแซงด้วยความกลัวและความระแวง สื่อลามกอนาจารยังเกี่ยวพันกับคดีอาชญากรรมทั่วไป ปัญหาโสเภณี ปัญหายาเสพติดและความมั่นคงทางการเมืองซึ่ง

ทำให้ประชาชนเสียชีวิต บ่อยครั้งที่ตัวแสดงนำในภาพยนตร์ลามกเป็นผู้หญิงและเด็กซึ่งได้ถูกเอาเปรียบ

7. ทำลายวัฒนธรรม ไม่ใช่รูปแบบของคนเปลือยทั้งหมดจะจัดเป็นสื่อลามกอนาจาร ถ้ามองดูงานเป็นที่มิชชั่นของรูปของวินัส (Venus de Milo) จะเห็นว่าศิลปะจริง ๆ ต้องให้ความเบิกบานใจและส่งเสริมศิลปกรรม การแสดงออกทางสื่อลามกอนาจารเป็นเครื่องหมายแสดงถึงความเลวทรามและบ่อนทำลาย แม้กฎควบคุมสิ่งเหล่านี้จะเพิ่มขึ้นแต่มันก็ไม่ได้ช่วยทำให้สถานการณ์ดีขึ้น

8. ทำลายชีวิต ภัยพิบัติและหญิงเป็นสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์ ทำไม เพราะมันเป็นสถานที่ซึ่งบรรลุถึงการแสดงออกของความรักและเป็นจุดกำเนิดของชีวิต การเปิดเผยร่างกายของชายและหญิงเพื่อให้คนอื่นพิจารณาจึงเป็นการละเมิดความมุ่งหมายของชีวิต สื่อลามกอนาจารและเสรีภาพมีการเรียกร้องว่าสังคมที่มีเสรีภาพไม่น่าจะมีการตรวจตราและเสรีภาพทางการแสดงออกควรจะสมบูรณ์

ดังนั้น เสรีภาพไม่สมบูรณ์ มันต้องถูกบังคับโดยกฎสังคมบางอย่างหรือโดยกฎหมาย ซึ่งตั้งขึ้นมาเพื่อปกป้องเสรีภาพของทุกคน มันมีเวลาและสถานที่จำกัดสำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง เสรีภาพนั้นมีคุณค่าเพราะมันอนุญาตให้เราดำเนินตามความจริง ความงามและความดี สื่อลามกอนาจารถูกจำกัดเพื่อจะมีการแลกเปลี่ยนความคิดและแสวงหาความจริง โดยผลของมันได้ลดคุณค่าความเป็นมนุษย์ลดลงและขโมยเสรีภาพไปจากมนุษย์ มันเป็นการแสวงหาผลประโยชน์โดยการกระตุ้นและใช้ประโยชน์จากความต้องการพื้นฐานของบุคคล คนจำนวนมากพบว่ามันน่ารังเกียจ มันได้ทำให้พวกเขาขาดเสรีภาพในการมองดูหนังสื่อเพราะเมื่อพวกเขา มองดู เขาอาจถูกโจมตีโดยสื่อลามกอนาจารเหล่านี้ ปัญหาจะทำอย่างไรกับสิ่งชั่ววอนที่เต็มไปด้วยอันตรายนี้ และยังมีปัญหาที่คล้ายคลึงกัน เช่น แอลกอฮอล์ บุหรี่และยาเสพติด ทุกอย่างล้วนเป็นภัยทั้งต่อบุคคลและสังคม เราจะทำอย่างไรเกี่ยวกับมัน คนทั้งหลายควรจะได้รับ การปกป้องจากสิ่งชั่ววอนเหล่านี้หรือควรได้รับอนุญาตให้ทำสิ่งที่ผิดและเป็นอันตรายต่อตัวเอง และผู้อื่นในหลายประเทศมันมีการโต้แย้งกันเกี่ยวกับปัญหานี้และมีการปฏิบัติใน 3 ลักษณะ

1. ถูกห้ามอย่างเด็ดขาดด้วยประการทั้งปวง
2. อนุญาตให้มีได้
3. อยู่ภายใต้การควบคุมและกฎที่เข้มงวด

นอกจากนี้ ยังรวมไปถึงขั้นตอนการปฏิบัติในการเข้าสมัครก็ต้องเป็นไปตามระเบียบแต่ละขั้นตอนที่กำหนดไว้จึงจะสามารถลงทะเบียนเพื่อเข้าเล่นในระบบเว็บแคมดังกล่าวได้

2.3 การชำระเงินโดยวิธีการ โอนเงินผ่านบัญชีธนาคาร

ในการชำระเงิน โดยวิธีการโอนเงินผ่านบัญชีธนาคาร[กรุณาเลือกบัญชีใดบัญชีหนึ่ง โดยมีวิธีการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

ชื่อบัญชี.....ประเภทออมทรัพย์

	ธนาคารกรุงเทพ สาขานนพระรามที่ 9 (ออนไลน์) เลขที่บัญชี 215-0-58063-3
	ธนาคารกสิกรไทย สาขาสำนักพหลโยธิน (ออนไลน์) เลขที่บัญชี 799-2-90950-6
	ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ (ออนไลน์) เลขที่บัญชี 034-407458-3
	ธนาคารกรุงไทย สาขาศรีนครินทร์ กม.9 เลขที่บัญชี 177-0-09272-2
	ธนาคารกรุงศรีอยุธยา สาขาประตูน้ำ เลขที่บัญชี 004-1-38495-5

ภาพที่ 1 วิธีการชำระเงินผ่านธนาคาร

จากประวัติความเป็นมาของธุรกิจทางเพศบนอินเทอร์เน็ตนี้ สามารถแยกประเภทของสื่อลามกออกเป็นลำดับหัวข้อดังกล่าว ซึ่งถือได้ว่าเป็นการค้าที่จัดทำเป็นกระบวนการเพื่อมอมเมาผู้ที่หมกมุ่นเรื่องเพศ ซึ่งมักจะก่อให้เกิดอาชญากรรมขึ้นได้จริงอีกทางหนึ่ง

3. จุดเริ่มต้นของวิวัฒนาการสื่อลามกของไทย

หนังสือโป๊เล่มแรกของไทยคือ พระตำหรับโยนี พิมพ์ขึ้นใน ร.ศ.126 เพียง 200 ฉบับ และมีไว้สำหรับชนชั้นสูงในเวลานั้น เนื้อหานำมาจากตำราของผู้ที่ได้เคยไปอินเดียและได้ศึกษาว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะของร่างกายกับโชคชะตา การกล่าวถึงอวัยวะเพศหญิงและชายเพื่อจำแนกลักษณะที่จะนำไปสู่ชะตากรรมที่แตกต่างกัน ต่อมาช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง หนังสือโป๊พบทั่วไปในท้องสนามหลวงโดยขึ้นหน้าปกเป็นรูปผู้หญิงฝรั่งพิมพ์สีแดง เรียกกันติดปากว่า หนังสือปกขาว หนังสือโป๊ที่พิมพ์จำหน่ายในประเทศไทยช่วงยุค 90 ที่รู้จักกันดี เช่น นวลนาง เพ็ญพักตร์ ไทยเพลย์บอย เปิดบริสุทธิ์ ละมีหนังสือโป๊สำหรับเกย์ เช่น นีออน (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, ออนไลน์, 2554 ข)

สื่อลามกหรือศิลปะโดยมีวิวัฒนาการเริ่มกำเนิดตั้งแต่ พ.ศ.2502 กับปฏิทินผู้ดกฉบับแรก ๆ ของไทยจนถึงปัจจุบัน โดยมี ศิริขวัญ นันทศิริ ดาราสาวคนแรกที่เปลือยกายถ่ายปฏิทิน ดาริน กรสกุล ในยุคที่ตำรวจกวาดจับปฏิทินวามมาจนถึงช่วงผู้ดกข้างฝาคือปฏิทินภาพโป๊มาจนถึงยุคนางแบบหันมาถ่ายปฏิทินกันมากขึ้นและล่าสุดกับปฏิทินผู้ดกภายใต้การดูแลของคลับเอฟ โดย ลูกเกด เมทินี กิ่งโพยม พ.ศ.2502 ปีแรกที่ผู้ผลิตสุราของไทยผลิตปฏิทินแบบแวนซึ่งมีรูปร่างแบบแต่งตัวเซ็กซี่เพื่อเป็นของขวัญปีใหม่แก่ลูกค้า เป็นกางเกงขาสั้นเสื้อเชิ้ตแขนสั้นพันขนาบชายสองข้างมาผูก ที่เอวมีทิวทัศน์สวยงาม 2 ปีต่อมาประมาณ พ.ศ.2504 นางแบบเพิ่มความเซ็กซี่มากขึ้นโดยพัฒนาจากกางเกงขาสั้นมาเป็นชุดว่ายน้ำแบบวันพีซรัดรูป ต่อมา พ.ศ.2511 เริ่มรับวัฒนธรรมตะวันตก เข้ามา นางแบบปฏิทินของไทยจึงเริ่มใส่ชุดว่ายน้ำแบบทูพีซเปิดเผยถึงสรีระมากขึ้นและเป็นที่โด่งดังมากในขณะนั้นคือปฏิทินชุดที่ โจมพัสดร์ อรรถยา ดาราควย้วยถ่ายปฏิทินชุดว่ายน้ำให้สุราควางทอง (เครือเดียวกับแม่โขง) เมื่อ พ.ศ.2514

ต่อมา พ.ศ.2519 เป็นการเปิดศักราชปฏิทินผู้ดกอย่างเต็มรูปแบบแนวปลุกใจเสื้อป่า โดยมีนางแบบสาว ศิริขวัญ นันทศิริ ถ่ายแบบปฏิทินซึ่งเจ้าของไอเดียเป็นผู้ผลิตปฏิทินคือบริษัทเหล่าวิสกี้ยี่ห้อไก่แดง จนเป็นตำนานต้น ๆ ของปฏิทินเหล่าแนว “ผู้ดก” หรือเรียกกันสมัยนั้นว่า “ภาพโป๊” และช่วงนั้นเป็นยุคที่มีดาราคาวย้วยมาถ่ายปฏิทินผู้ดกกันมากขึ้นอย่างเช่น วาสนา พลากร ดวงจันทร์ โคมลเสน รุ่งลาวัลย์ ศรีปัทมากุล “อุ้ง” อัญมณี สีชาด ดากล่องภาพผู้ดกมีอาชีพซึ่งคลุกคลีกับการถ่ายภาพผู้ดกกว่า 20 ปี กล่าวถึงความโด่งดังของศิริขวัญว่า “เท่าที่จำได้ภาพที่ศิริขวัญเป็นแบบในสมัยนั้นสร้างความไม่พอใจให้แก่ตำรวจ ไทยทั่วประเทศ ถึงขั้นยื่นหนังสือประท้วง เนื่องจากเสื้อผ้าบางชุดที่ศิริขวัญใส่ถ่ายแบบเป็นชุดที่เลียนแบบชุดของ ตำรวจและ โปสท่าเซ็กซี่โดยปลดกระดุมเสื้อออก 2-3 เม็ด เผยให้เห็นเสื้อชั้นในและเนินอกอวบอ้อม ซึ่งเป็นข่าวพาดหัวหนังสือพิมพ์อยู่หลายวัน”

ต่อมาช่วงหลังจาก พ.ศ.2520 โดยปฏิทินที่สร้างความฮือฮาอย่างมากคือปีของ เนาวรัตน์ ชื่อสัตย์ นางเอกเรื่อง “อีโล้นซ่าส์” เป็นนางแบบปฏิทินแม่โจงเมื่อ พ.ศ.2522 โดยเนาวรัตน์เปลือย ทั้งตัวแต่ไม่เห็นหน้าอกหรือของสงวน “ตอนที่ เนาวรัตน์ ชื่อสัตย์ ถ่ายปฏิทินนั้นเปลือยหมดแต่เอา มือบังหน้าอก เห็นแค่โครงร่างแต่ที่หวิวหวิวเพราะเธอโกนหัว เซ็กซ์ มีหน้าอก มีเอว แล้วหน้าตาดี สวย”ปฏิทินแม่โจงได้สร้างชื่อให้หลายคนโด่งดังในวงการบันเทิงอย่าง “ตึก แม่โจง” นางแบบ ปฏิทิน แม่โจ พ.ศ.2525 ซึ่งโด่งดังมาก ต่อมา พ.ศ.2528 เพ็ญพักตร์ ศิริกุล และ สุพรรณิ จิตเที่ยง นางแบบดาวขั้วที่ถ่ายปฏิทินนู้ดให้นิตยสารหนุ่มสาวเป็นนิตยสารสำหรับชายหนุ่มโดยเฉพาะ ได้รับเสียงตอบรับอย่างดี ซึ่งขณะนั้นได้เป็นเซ็กซี่บอมบ์อันดับต้น ๆ ของเมืองไทย ยุคที่ใกล้เคียงกันคือ ยุคที่เริ่มเห็นหน้าอกของนางแบบอย่างชัดเจน โดย สุสรณ์ คารานางเอกภาพยนตร์จักร ๆ วงศ์ ๆ เป็นผู้สร้างตำนานเป็นคนแรก โดยตัดสินใจหันถ่ายปฏิทินนู้ดให้กับสุราแม่โจง เมื่อ พ.ศ.2528 ด้วย ค่าตัว 100,000 บาท เพราะต้องการนำเงินไปรักษาพ่อที่เป็นมะเร็ง แต่เนื่องจากสุสรณ์เป็นนางเอกที่มีภาพลักษณ์ดี สวยแบบเศร้า ๆ และเรียบร้อยตามแบบฉบับกุลสตรีไทย การถ่ายปฏิทินนู้ดเปลือย ออกครั้งนี้จึงก่อให้เกิดกระแสวิจารณ์อย่างหนัก และน่าเศร้าที่การตัดสินใจครั้งนี้ทำให้เธอต้องออกจากวงการบันเทิงผันตัวเองไปเป็นนักร้องคาเฟ่แทน

ในช่วง พ.ศ.2530 เป็นยุคที่นางแบบดาวขั้วหันมาถ่ายปฏิทินนู้ดมากที่สุดอาทิ ขวัญภิรมย์ หลิน ที่ถ่ายปฏิทินให้ลุงยางอนามัยคิงเท็ค พ.ศ.2533 และปีเดียวกัน ดาริน กรสกุล เป็นแบบให้ ปฏิทินแม่โจง โดยปฏิทินทั้ง 2 ชุดเป็นผลงานของตากล้องนู้ดชื่อดัง “อู๋” อัญมณี-สีชาต ต่อมา พ.ศ. 2535 ถือว่าปฏิทินปีนี้เป็นชุดที่ทำออกมาเซ็กซี่และวาบหวิวมากเพราะเป็นการรวมตัวของ นางแบบหลายท่านโดยบริษัทแม่โจงจับนางแบบเซ็กซี่ระดับวงการบันเทิงในปฏิทินชุดเดียวกัน เช่น สุกัญญา มิเกล ทัดทรวง มณีจันทร์ รวมทั้งนางแบบอีกหลายคนเช่นเดียวกับ พ.ศ.2538 เมื่อ ผู้ผลิตรถยนต์นำนางแบบเซ็กซี่ลำดับต้นของเมืองไทยมาถ่ายปฏิทินที่มีความ หวิวหวิวพร้อมกัน โดยรถบรรทุกยี่ห้อ FUSO เลื่อนางแบบ “แอน มรกต มณีฉาย” มาโชว์หน้าอก บนแผ่นปฏิทิน ขณะที่รถจักรยานยนต์ยี่ห้อ KAWASAKI เลื่อนางแบบ “อู๋อ้าย อัครณี แดงใส” นางแบบนัยตาเซ็กซี่ ผิวสีแทน มาใส่ยีนส์สั้นปลดกระดุมโชว์หน้าท้องแบนราบ ในช่วงเดียวกันนี้นางแบบปฏิทินที่ถูก กล่าวถึงมากที่สุดอีกคนหนึ่งคือ ดาริน กรสกุล นางเอกหนังแนวอีโรติก เด็กในสังกัดของ ทรนง ศรี เชื้อ ซึ่งมีผลงานถ่ายปฏิทินแม่โจง เมื่อ พ.ศ.2533 โดยปฏิทินชุดนี้สร้างความฮือฮาให้แก่วงการ บันเทิงยังเป็นยุคเดียวที่กระทรวงมหาดไทยออกกฎหมายห้ามตีพิมพ์และเผยแพร่ภาพที่มีลักษณะขั้ว ยุทางเพศ ทำให้ปฏิทินชุดนี้ถูกกวาดล้างจากทางการ รวมทั้งมีการสอบสวนผู้จัดทำและผู้ที่มีส่วน เกี่ยวข้องด้วย สำหรับ “สุสรณ์” เริ่มเป็นยุคที่เห็นหน้าอกโดยใส่บิกินีขึ้นเดียว ส่วนก่อนบนเปลือย

หมด จึงโดนวิพากษ์วิจารณ์ว่าไม่เหมาะสม ส่วนปฏิทินชุดของ คาริน กรสกุล เป็นปฏิทินของ พ.ศ. 2533 เป็นปีที่ถาพผู้คของไทยเริ่มเห็นหน้าอกของนางแบบ ต่อมา พ.ศ.2539 เป็นปีที่คณะผู้บริหารของบริษัทสุรามหาราชบุรีเหล้าต้นตำรับน้ำดี ออกมาประกาศปิดตัวปฏิทินน้ำดีแม่โจง ด้วยเหตุผลว่า “ต้องการสร้างภาพลักษณ์ใหม่” โดยหันมาทำปฏิทินตั้งโต๊ะแนวอนุรักษ์วัฒนธรรมไทยโดยในปีนั้นมี “ลูกนัท กฤติยาภรณ์ ศรีรัตนพันธ์” นางแบบสะโพกสวย เป็นแบบปฏิทินน้ำดีแม่โจงคนสุดท้าย ประกอบกับในช่วง พ.ศ.2540-2541 ประเทศไทยเกิดวิกฤตเศรษฐกิจอย่างหนักส่งผลให้งบประมาณด้านการประชาสัมพันธ์ สินค้าทุกชนิดถูกลดราคาจึงไม่สามารถจ้างนางแบบค่าตัวสูง ทำให้ปฏิทินน้ำดีหายไปจากตลาดอยู่หลายปีช่วงวิกฤตเศรษฐกิจปฏิทินน้ำดีหายไปถึงร้อยละ 80 จากงานถ่ายปฏิทินน้ำดีปีละประมาณ 6 ชิ้น ต่อมา พ.ศ.2541 มีงานถ่ายปฏิทินเพียงหนึ่งชิ้นมา พ.ศ.2542 กลับไม่มีชิ้นงานใดเลย

เริ่มจาก พ.ศ.2543 “บลู อีเกิ้ล” นำ “แซมเปญ เอ็กซ์” นางแบบลูกครึ่งผิวสีแทนมาถ่ายปฏิทินติดปีกขนนกเป็นสัญลักษณ์ของพญาอินทรีเป็นโลโก้ของสุราดังกล่าว จนกลายเป็นที่รู้จักของบรรดานักดื่มอย่างรวดเร็วและในปี 2 นางแบบฮอต “ลูกเกด เมทินี กิ่งโพยม” และ “เฮเลน-ปทุมรัตน์ วรมาลี” ถ่ายปฏิทินชุด “เกิร์ลเฟรนด์ 2000” จากนั้นใน พ.ศ.2544 พญาอินทรีทำตลาดซ้ำอีกครั้งโดยให้ “วิชุดา พินคัม” คาราละครชื่อดังเป็นนางแบบปฏิทิน ด้วยค่าตัวกว่า 3 ล้านบาท ซึ่งได้รับเสียงตอบรับเกินความคาดหมายจนสินค้าผลิตไม่ทันกับความต้องการของตลาด และ พ.ศ. 2545 “บูม ตรีรัก รักการดี” เป็นนางแบบปฏิทินคนสุดท้ายของสุราค่ายดังกล่าว เนื่องจาก “บลู อีเกิ้ล” มีการปรับเปลี่ยนโครงสร้างบริหารและกลยุทธ์การตลาดใหม่ แต่ปีเดียวกันนี้ บริษัทโนเบิล สก็อต วิสกี้ราคาถูกในกลุ่มเซกกันดารีได้เริ่มนำกลยุทธ์แจกปฏิทินหิว هواเพื่อกระตุ้นตลาดเหล่าที่มีอายุการหมัก บ่ม 3 ปีมาใช้ โดยกลุ่ม “มิเชล วอร์กอร์ด” นักร้องและวิเจลูกครึ่งสาวสวยมาเปลื้องผ้าเรียกเสียงฮือฮาด้วยตัวเลข 1.5 ล้านบาท ตามด้วย “หญิงจุฬาลักษณ์ กฤติยารัตน์” ที่เข้ามาโชว์สัดส่วนบนปฏิทินให้กับเหล่านอก “คราวน์ 99” ใน พ.ศ.2546 โดยมีค่าตัวเกือบ 4 ล้านบาท และผลจากการออกปฏิทินทำให้ผู้ผลิตสุราทั้ง 2 ค่ายมียอดขายเพิ่มมากขึ้น

ใน พ.ศ.2547 นับว่าเป็นปีที่กระแสปฏิทินน้ำดีคึกคักอย่างมาก เพราะนอกจาก “โนเบิล สก็อต” ที่เคยผิดหวังจากการดึงโอเคีตมาออกหวือใน พ.ศ.2546 ซึ่งกำลังจะมีงานเพลงกับค่ายแกรมมี่ จึงทุ่มงบใน พ.ศ.2547 ถึง 9 ล้านบาท เพื่อดึงนางแบบชื่อดังอย่าง “ซินดี้-สิรินยา เบอร์ดิวรี่” อดีตมิสไทยแลนด์เวิลด์ พ.ศ.2539 มาเป็นนางแบบปฏิทินในคอนเซ็ปต์สไตล์โรมัน ที่เน้น “อีโรติก อาร์ต” ด้านถุงยางอนามัย “Durex” ก็ได้ “เป็โย โจน จงรัก” อดีตสามบอมบ์จูเนียร์ มาเป็นนางแบบปฏิทิน แต่ที่มีการพูดถึงกันมากที่สุดในปี พ.ศ.2547 เห็นจะเป็นปฏิทินของ บริษัท สีเคลค้า ที่

เปลี่ยนคอนเซ็ปต์จากการทำปฏิทินแนวอนุรักษ์มาทำปฏิทินนู้ด โดยตั้ง “อึ้ง อัญมณี สีชาด” ตากล้อง นู้ดชื่อดังมาฉัตเตอร์อีกครั้ง และงานนี้เป็นการกลับมาถ่ายปฏิทินนู้ดอีกครั้งของ “แอน มรกต มณีฉาย” หลังจากผ่าตัดทำหน้าอกให้เล็กลงแต่คงความเซ็กซี่ นอกจากนี้ปฏิทินชุดนี้ยังมี “กิดาร์ ชุติพร อาจปรุ” เจ้าของตำแหน่งรองสาวเปรี้ยว ค.ศ.1998 และ “ดาวใจ ถนอมเมือง” นางแบบโฆษณาที่เวลานี้โกอินเตอร์เพราะผลงานเข้าตาโมเดลลิ่งจากอิตาลีและฝรั่งเศส

สำหรับปฏิทิน พ.ศ.2548-2549 เป็นปีของคลับเอฟอย่าง “ลูกเกด เมทินี กิ่งโพยม” เพราะใน พ.ศ.2547 ได้รับความไว้วางใจจาก “เบียร์ลีโอ” ให้ดูแลจัดทำปฏิทินชุด “ลีโอ บอดีเพนต์ 2005” โดยนำ 3 นางแบบสาวสุดเซ็กซี่ โบ-เบญจศิริ วัฒนา จากโฆษณาก่อนหน้านี้หือหนึ่ง ลูกหมี-รัศมี-ทองศิริ ไพศรีและลีน่า คริสเตนเช่น มาเปลื้องผ้าทำบอดีเพนต์ และล่าสุด “เบียร์ลีโอ” ได้จัดทำปฏิทิน พ.ศ. 2549 โดยให้ลูกเกดเป็นผู้ดูแลอีกครั้ง โดยมีนางแบบสุดฮอตอย่าง โอเค็ต เฮนเรียต-แจ็ก โคมิน, แอง จี-อัจฉราหรือแอนเจล่า แมคคาเย อดีตมิสไทยแลนด์เวิลด์ ค.ศ.2005 และ ดาว-ภารดี อภรรรัตน์ นางแบบหน้าแห่งค่ายคลับเอฟมาเป็นนางแบบในชุดหลายเสื้อ

เมื่อก้าวถึงภาพนู้ดโดย “นิวัติ กองเพียร” กล่าวถึงปรากฏการณ์นู้ดข้างฝาว่า ถ้าจะวิวัฒนาการของปฏิทินนู้ดจากอดีตถึงปัจจุบันคงไม่แตกต่างกันมาก คือในประเทศไทยไม่มีใครทำปฏิทินนู้ดเพื่อศิลปะเพราะต้องยอมรับว่าการผลิตปฏิทินนู้ดนั้นทำเพื่อเป้าหมายทางการตลาดเจ้าของสินค้าแจกปฏิทินเพื่อให้แบรนด์ของตัวเองเป็นที่รู้จัก ขณะที่ผู้รับซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นผู้ชายก็ชอบภาพที่มีลักษณะวาวหวิว โดยไม่คิดถึงมีศิลปะมากนัก สำหรับผู้ชายภาพยิ่งแรงถือเป็นเรื่องปกติแต่กระแสที่เกิดขึ้นเกิดจากสื่อมากกว่า ผู้ผลิตปฏิทินทำเพื่อแจกลูกค้า ไม่ได้ไปเผยแพร่หรือวางขาย ดังนั้นจะว่าเป็นสื่อลามกอนาจารก็ไม่น่าจะถูกต้องซึ่งเป็นความคิดของนิวัติ กองเพียร

แนวคิดการค้ำนุษย์จากอดีตถึงปัจจุบัน

การค้ำนุษย์ในปัจจุบันได้รับการพิจารณาว่า เป็นส่วนหนึ่งของอาชญากรรมข้ามชาติ เป็นการละเมิดมนุษยชนที่ร้ายแรงและเป็นปัญหาที่บั่นทอนความมั่นคงของมนุษย์ การที่องค์กรสหประชาชาติรับรองพิธีสารเรื่องการป้องกันปราบปรามและลงโทษการค้ำนุษย์โดยเฉพาะการค้าหญิงและเด็ก ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของอนุสัญญาต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติเมื่อ พ.ศ.2543 ถือได้ว่าเป็นการประกาศเจตนารมณ์ของประชาคมโลกในอันที่จะร่วมมือกันปราบปรามแก้ไขปัญหานี้ให้หมดไปในศตวรรษที่ 21 การดำเนินงานปราบปรามปัญหาและอุปสรรค เนื่องจากความซับซ้อนของสาเหตุและปัจจัยที่ผลักดันมนุษย์ โดยเฉพาะหญิงและเด็กต้องตกเป็นเหยื่อของการ ค้ำนุษย์ทั้งในและนอกประเทศ ความแตกต่างในเรื่องกรอบแนวคิดตลอดจนหลักการและวิธีการดำเนินงาน

รวมถึงความเข้าใจในประเด็นที่เกี่ยวข้องเนื่องระหว่างการค้ามนุษย์การย้ายถิ่น การลักลอบพาคนเข้าเมือง และการลักขโมยในบพนี้จะกล่าวถึงแนวคิดและการเคลื่อนไหวในเรื่องการค้ามนุษย์ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน รวมถึงเรื่องการค้ามนุษย์และการค้าประเวณีความเชื่อมโยงของการย้ายถิ่น การค้ามนุษย์ และการลักลอบพาคนเข้าเมือง ในปัจจุบันการจัดการกับปัญหาการค้าประเวณีอาจจำแนกได้ดังต่อไปนี้

แนวคิดการควบคุมจัดการดูแลโสเภณี (Regulation) แนวคิดนี้ได้เริ่มต้นขึ้นในช่วงสมัยโปเลียน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อป้องกันทหารในกองทัพที่ประจำการตามเมืองขึ้นของอาณาจักร ให้พ้นจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ต่อมาแนวคิดนี้ได้ขยายไปยังประเทศอื่น ๆ ในยุโรป โดยการเผยแพร่ของนายแพทย์ชาวฝรั่งเศส ปารองต์ ดูชาเตอร์เลต์ (Parent-Duchatelet) ซึ่งเสนอให้ใช้ การควบคุมตรวจสภาพสุขอนามัยในช่องโสเภณีซึ่งเรียกว่าบ้านของการผ่อนปรน (House of tolerance) แนวคิดของการควบคุมนี้อยู่บนพื้นฐานของความเชื่อที่ว่า

- โสเภณีเป็นความจำเป็นที่ชั่วร้ายซึ่งจำเป็นต้องมีการศึกษาและควบคุมเพื่อพิทักษ์สังคมให้ปลอดภัย

- โสเภณีเป็นแหล่งของการแพร่เชื้อโรคติดต่อ

- โสเภณีเป็นปรากฏการณ์ต่อต้านสังคม ที่คุกคามศีลธรรม สุขอนามัยและการเมือง การควบคุมโสเภณีจึงเป็นเกราะทางศีลธรรมในการจำกัดส่วนที่เป็นความชั่วร้ายและโรคภัยไข้เจ็บ และเป็นเครื่องมือปกป้องหญิงผู้มีเกียรติและสถาบันครอบครัว

แนวคิดของระบบการควบคุมจัดการดูแลยอมรับว่าโสเภณีเป็นความจำเป็นทางสังคม แต่ขณะเดียวกันเป็นสิ่งอันตรายที่ต้องมีการควบคุมเพื่อจำกัดการแพร่ขยาย ด้วยการเฝ้าระวังการเคลื่อนไหวและพัฒนาการของโสเภณีกำหนดระเบียบ 3 ประการ คือ

1. จัดระเบียบพื้นที่ให้ช่องโสเภณีอยู่ลับตาห่างไกลจากเด็กและหญิงผู้มีเกียรติ
2. เจ้าหน้าที่ของรัฐตรวจพื้นที่อย่างใกล้ชิดและสม่ำเสมอ
3. ผลักดันให้สังคมโสเภณีอยู่เพียงขอบเขต

โดยการแบ่งเป็นส่วนและมีการควบคุมตามลำดับของอำนาจ แนวคิดนี้อนุญาตให้มีการเปิดช่องเพื่อใช้เป็นสถานที่ให้โสเภณีบริการแก่ลูกค้าในการจัดการช่องจะต้องมีการควบคุมตามลำดับของอำนาจ โดยให้แม่เล้าซึ่งเป็นตัวแทนของอำนาจเป็นผู้ควบคุมดูแล ส่วนหญิงที่ค้าประเวณินั้นมีหน้าที่ตอบสนองความต้องการทางเพศของชายและต้องตกอยู่ใต้การควบคุมของแม่เล้าและเจ้าหน้าที่รัฐ เพื่อให้การควบคุมดูแลช่องเป็นระเบียบ การควบคุมตรวจตราสุขภาพของหญิงโสเภณีในระยะแรกเป็นเพียงมาตรการทางศีลธรรม

แต่ต่อมาได้เกิดความหวาดกลัวการแพร่ระบาดของกาโรค ดังนั้นการตรวจตราสุขภาพ จึงกลายเป็นการควบคุมด้านสุขอนามัยและกลายเป็นหลักการพื้นฐานของแนวทางนี้ที่เน้น มาตรการตรวจตราและการรักษาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ แพทย์และเจ้าหน้าที่ควบคุมให้ ความสำคัญในเรื่องความเรียบร้อย การดำเนินการถูกสุขลักษณะโดยจะยกเลิกใบอนุญาต ประกอบการแก่ช่องที่พบว่าไม่ถูกสุขลักษณะมากกว่าเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสภาพการทำงานให้บริการ ทางเพศ การจดทะเบียนและตรวจตราสุขภาพเป็นเสมือนการตีตราผู้หญิงและประทับตราผู้หญิงที่ ค่าประเวณีเป็นครั้งคราวให้กลายเป็นหญิงอันตรายทั้งต่อศีลธรรมและสังคม นอกจากนี้ยังได้มี การศึกษาและวิเคราะห์โดยอลัน คอรับิน (Alain Corbin) นักคิดนักเขียนและนักประวัติศาสตร์ชาว ฝรั่งเศสได้วิพากษ์ว่าแนวคิดของระบบควบคุมดูแลโสเภณีนั้นอยู่บนพื้นฐานของอุดมการณ์ชนชั้น กลางที่เกรงกลัวต่อการปลดปล่อยพันธนาการของชนชั้นผู้ใช้แรงงาน และความชั่วร้ายที่จะมาเปิด เปื้อนครอบครัวของชนชั้นกลางระบบโสเภณีจึงเป็นอันตรายทั้งต่อเรื่องเชื้อชาติ การแต่งงานและ การสืบเผ่าพันธุ์การจดทะเบียน โสเภณีจึงเท่ากับเป็นการแบ่งแยกหญิงโสเภณีออกจากหญิงดีที่ ชื่อสัตย์แต่มิได้เป็นการปกป้องหญิงที่ค่าประเวณีจากความรุนแรงและการแสวงหาประโยชน์

กฎหมายที่ใช้ในการควบคุมดูแลโสเภณีแตกต่างกันออกไปตามแต่ละเขตอำนาจศาลของ แต่ละประเทศในบางประเทศให้คำนิยามอย่างกว้าง ๆ ว่า โสเภณีคือการให้บริการทางเพศเพื่อ แลกเปลี่ยนกับเงินตรา นั้นเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย แต่กิจกรรมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องเป็นสิ่งผิดกฎหมาย ตัวอย่างเช่น กฎหมายของอังกฤษไม่ห้ามปรามการค้าประเวณี แต่ห้ามการเรียกหาลูกค้าในที่ สาธารณะ การดำรงชีวิตจากระบบโสเภณี การควบคุมหญิงโสเภณีหรือการค้าบริการช่อง (หรือ สถานที่มีมีการจ้างหญิงโสเภณีตั้งแต่สองคนขึ้นไป) ในบางเขตอำนาจรัฐ เช่นในรัฐเนวาดา สหรัฐอเมริกา ระบบโสเภณีถูกกฎหมายและดำเนินการได้อย่างเปิดเผย มีการควบคุมเฉพาะเรื่อง สุขภาพหรืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง (ศิริพร สโครบานค, 2548, หน้า 9-20)

1. แนวคิดการค้าประเวณีจากเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ (Economic condition)

แนวความคิดนี้มาจากพื้นฐานความเชื่อที่ว่า ปัญหาการค้าประเวณีเกิดจากระบบเศรษฐกิจ ถ้าเศรษฐกิจดีปัญหาการค้าประเวณีจะมีในอัตราที่น้อย แต่ถ้าเมื่อใดก็ตามภาวะทางเศรษฐกิจของ บ้านเมืองไม่ดี คนไม่มีอันจะกิน ไม่มีการจ้างงานหรือมีการจ้างงานในอัตราค่าแรงที่ต่ำปัญหาการค้า ประเวณีก็จะยิ่งมีมากขึ้น นั่นก็หมายความว่า ภาวะทางเศรษฐกิจเป็นตัวกำหนดการค้าประเวณี ผู้ที่ทำการค้าประเวณีส่วนใหญ่ทำมาหากินอย่างอื่นไม่ได้เนื่องจากภาวะทางเศรษฐกิจไม่ดี ไม่มีงานทำ หรือได้ค่าแรงน้อย จึงต้องผันตัวมาค้าประเวณี จากการสำรวจหญิงผู้ค้าประเวณีโดยสมัครใจนั้น พบว่า ร้อยละ 69.83 มาค้าประเวณีเพราะปัญหาเศรษฐกิจ ร้อยละ 23.28 มาค้าประเวณีเพราะ มีภาระ

ทางครอบครัว ร้อยละ 1.72 นั้นบอกว่าอยากรวย อยากแต่งงาน และร้อยละ 5.17 นั้น ไม่มีคำตอบ แต่สมมุติฐานนี้ถูกโต้แย้งโดย Moris Ploscowe ใน ค.ศ.1931 Ploscowe ได้ให้ทัศนะไว้ว่า ความจริงแล้วการค้าประเวณีนั้นเกิดขึ้นในทุกสถานการณ์ ไม่ว่าจะอยู่ในช่วงเศรษฐกิจดีหรือเศรษฐกิจไม่ดีจริงอยู่ในสถานะเศรษฐกิจที่ดิ่งนั้น ผู้คนทั่วไปอาจมีโอกาที่จะได้งานในตำแหน่งที่ดีกว่าภาวะเศรษฐกิจไม่ดี ทำให้ไม่ต้องไปยึดอาชีพค้าประเวณี แต่ในสถานะงานที่ดิ่งนั้นตัวมนุษย์เองกลับมีความต้องการสิ่งต่าง ๆ มากขึ้นตามไปด้วย

เมื่อการทำงานที่ทำในสถานะนั้นไม่สามารถตอบสนองความต้องการ ณ ขณะนั้นได้ สุดท้ายก็ต้องกลับไปค้าประเวณีอย่างเดิม เพราะฉะนั้นแนวความคิด Economic condition ตามความคิดของ Ploscowe จึงไม่ได้หมายความว่า ถ้าเศรษฐกิจดีแล้วปัญหาการค้าประเวณีจะหมดไป ปัญหาการค้าประเวณีไม่ได้ขึ้นอยู่กับสถานะทางเศรษฐกิจแต่มันเกิดจากความต้องการที่ไม่สิ้นสุดของมนุษย์ มนุษย์ทุกคนมีความอยากได้ ใครมีอยู่ตลอดเวลา จึงแสวงหาในสิ่งที่ตนเองอยากได้ด้วยวิถีทางต่าง ๆ ในครั้งแรกก็จะดำเนินแนวทางตามวิถีทางที่ปกติเหมือนคนทั่วไปก่อน แต่เมื่อวิถีทางตามปกติไม่สามารถตอบสนองความต้องการที่ตนวางเป้าหมายไว้ได้ก็จะแสวงหาหนทางอื่น เช่น ผันตัวเองไปค้าประเวณีในที่สุด แต่อย่างไรก็ตามแนวความคิดนี้ก็ได้ตั้งสมมุติฐานว่า เมื่อเศรษฐกิจไม่ดีหรือเมื่อ คนไม่มีเงิน มีปัญหาหนี้สิน จะต้องทำการค้าประเวณีเสมอไป แต่แนวความคิดนี้มุ่งอธิบายถึงความต้องการของมนุษย์ ที่ไม่มีขีดจำกัด และความต้องการที่ไม่มีขีดจำกัดของผู้นั่นเอง หากผู้หนึ่งสามารถตอบสนองความต้องการของตนเองได้หรือมีความต้องการที่พอเหมาะกับความสามารถในการตอบสนองของตนสถานะ Economic condition จะไม่มีวันเกิดขึ้น แต่สถานะ Economic condition เกิดขึ้นเพราะคนนั้นไม่สามารถตอบสนองความต้องการของตนเองได้เท่านั้นเอง

2. การค้าประเวณีมีมูลเหตุมาจากความไร้ระเบียบของสังคม (Anomie)

แนวความคิดนี้อธิบายถึงการเปลี่ยนแปลงทางสังคมจากสังคมหนึ่งไปสู่อีกสังคมหนึ่งในรูปแบบใหม่ ทำให้เกิดสถานะไร้ระเบียบ (Anomie) ที่ไม่มีกฎ กติกาขึ้นมารองรับ ส่งผลให้คนเลือกทำในสิ่งที่ผิดเพราะได้ผลประโยชน์ตอบแทนมากกว่าแนวความคิดนี้อธิบายถึงการค้าประเวณีไว้ว่าเกิดจากสถานะการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของสังคม จากสังคมเกษตรกรรมมีพอบอยู่พอกินกลายเป็นสังคมวัตถุนิยม มีพอกินอย่างเดียวไม่พอบแล้วต้องมีย่างอื่นประกอบด้วย ดังนั้นจึงต้องพยายามแสวงหาในสิ่งเหล่านั้น สถานะเช่นนี้เกิดขึ้นในสังคมใหม่ที่สมาชิกในสังคมนั้นยังไม่รู้จักไม่คุ้นเคยกับการดำรงชีวิตในสังคมแบบใหม่ จึงไม่ได้วางกรอบกติกาหรือวิถีในการดำรงชีวิตเอาไว้ ทำให้คนเลือกที่จะกระทำในสิ่งที่ผิดมากกว่าสิ่งที่ถูกต้องเพราะได้ผลตอบแทนมากกว่า และรวดเร็วกว่า เช่น หันไปค้าประเวณีแทนที่จะทำมาหากินด้วยวิถีการปกติ ซึ่งสอดคล้องกับผลการสำรวจของทีมวิจัย

พบว่าหญิงที่ทำการค้าประเวณีโดยสมัครใจมีหนี้สินร้อยละ 36.2 ไม่เป็นหนี้ร้อยละ 46.6 ไม่ทราบว่า เป็นหนี้หรือไม่ร้อยละ 17.2 โดยหนี้สินส่วนใหญ่เกิดจากหนี้เงินกู้ยืมเพื่อทำนา ทำไร่ ทำสวน ถึง ร้อยละ 61.91 นำมาใช้จ่ายในครอบครัวถึงร้อยละ 35.71 ใ้ที่นำร้อยละ 2.38 จะเห็นได้ว่าหญิงที่ค้าประเวณีส่วนใหญ่ไม่ได้เป็นหนี้และในบรรดาที่เป็นหนี้ก็มีบางส่วนที่ไม่มีความจำเป็นถึงขนาดที่ต้องค้าประเวณีเพื่อให้ตัวเองอยู่รอดในสังคม

Merton ได้ศึกษาแนวความคิด สภาวะไร้ระเบียบโดยคิดวิเคราะห์จากสังคมอเมริกัน และกล่าวถึงสภาวะไร้ระเบียบตามแนวคิดของ Merton เองว่า ผู้ที่ประกอบการค้าประเวณีนั้นเกิดจากความต้องการประสบความสำเร็จในชีวิตซึ่งความสำเร็จในชีวิตนั้นขึ้นอยู่กับสังคมเป็นผู้กำหนด โดยสังคมนมนุษย์กำหนดเป้าหมายความสำเร็จในชีวิต (Goals) ไว้ว่า ต้องมีทรัพย์สินเงินทองมีชีวิตที่เป็นอยู่สุขสบายมีฐานะและสังคมก็กำหนดคติกาในการดำเนินวิถีชีวิตไปสู่จุดมุ่งหมายดังกล่าว (Means) ไว้ให้เดินตามทางที่สังคมกำหนดเพื่อไปสู่จุดมุ่งหมายปลายทางผู้ที่ประสบความสำเร็จในชีวิตตามความคิดของ Merton และสังคมอเมริกันนั้นจะต้องประกอบไปด้วย

1. มีการศึกษา
2. ต้องขยันทำงาน
3. มีความซื่อสัตย์

ผู้ที่ไม่สามารถไปถึงจุดนั้นได้ก็จะแสวงหาหนทางอื่นที่ผิดปกติจากคนทั่วไปโดยไม่สนใจว่ากฎหมายจะรับรองหรือไม่ เช่น การค้าประเวณี พฤติกรรมที่คนไม่เดินตามจุดมุ่งหมายที่ได้สังคมตั้งไว้ดังกล่าวนี้คือสภาวะที่เรียกว่าสภาวะไร้ระเบียบ

ทฤษฎีเกี่ยวกับการคัดค้านมนุษย์

ทฤษฎีนี้เน้นหนักทางด้านประสิทธิภาพของกระบวนการยุติธรรมเป็นทฤษฎีที่มุ่งจะควบคุม ระวัง และปราบปรามอาชญากรรมเป็นหลักใหญ่ การที่เจ้าหน้าที่ของรัฐไม่สามารถที่จะควบคุมหรือปราบปรามอาชญากรรมหรือจับกุมอาชญากรมาลงโทษตามกฎหมายได้จะถูกประชาชนมองว่าความสงบเรียบร้อยของประชาชนสูญไปและเสรีภาพของประชาชนผู้สุจริตได้รับความกระทบกระเทือน คดีอาญาทั้งหลายที่เข้ามาสู่ระบบงานยุติธรรมทางอาญาตามทฤษฎีนี้จะต้องดำเนินไปตามขั้นตอนต่าง ๆ ที่กำหนดไว้อย่างสม่ำเสมอไม่หยุดชะงัก โดยมีกระบวนการคัดกรอง (Screening Process) ในแต่ละขั้นตอน และขั้นตอนต่าง ๆ จะดำเนินไปต่อเนื่องและการปฏิบัติงานเป็นประจำ ซึ่งจะเริ่มตั้งแต่การสืบสวนก่อนทำการจับกุม การจับกุม การสอบสวนภายหลังการจับกุม การเตรียมคดีเพื่อฟ้องยังศาล การพิจารณาคดีและการพิพากษาลงโทษผู้กระทำความผิด และ

การปลดปล่อยจำเลย ดังนั้น การดำเนินการตามขั้นตอนต่าง ๆ (Process) ดังกล่าวนี้ในกระบวนการยุติธรรม จึงต้องมีความรวดเร็ว (ซึ่งหมายถึง มีวิธีปฏิบัติที่เป็นแบบแผน แต่ในขณะที่เดียวกันก็ยืดหยุ่นได้บ้าง) และแน่นอน (ซึ่งหมายถึง โอกาส ที่ผู้กระทำความผิดจะหลุดพ้นจากการถูกศาลพิพากษาลงโทษได้น้อยที่สุด) ฉะนั้นเมื่อได้ตัวผู้กระทำความผิดมาแล้ว ทฤษฎีนี้ก็ให้สันนิษฐานว่าผู้นั้นเป็นผู้กระทำผิดจริง ๆ และจะมีการดำเนินงานต่อไปตามขั้นตอน ไปจนถึงการพิจารณาพิพากษาคดีของศาล แต่การค้นหาข้อเท็จจริงในชั้นศาลมีอยู่น้อยมาก ทฤษฎีนี้ถือว่าวิธีการดำเนินการตามขั้นตอนต่าง ๆ ที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด ได้แก่ การวินิจฉัยคดีให้เสร็จไปตั้งแต่ขั้นตอนต้น ๆ ของกระบวนการยุติธรรม อันได้แก่ ตำรวจและอัยการ อันจะทำให้ผู้ต้องสงสัยหรือผู้บริสุทธิ์ได้รับการปลดปล่อยโดยเร็วและในขณะที่เดียวกันก็จะทำให้การดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่มีพยานหลักฐานหรือผู้ต้องหารับสารภาพ

1. ทฤษฎีความรับผิดชอบทางอาญา

กฎหมายเป็นบ่อเกิดหรือที่มาของความรับผิดชอบสำหรับการกระทำไว้ความรับผิดชอบทางอาญาจึงจะเกิดขึ้น ปัญหาที่จะพิจารณากันต่อไปคือ กฎหมายได้อาศัยหลักอะไในการกำหนดความรับผิดชอบ ปกติก่อนจะกระทำการใดนั้น ผู้กระทำย่อมต้องคิดอยู่ในใจก่อนแล้วตกลงใจที่จะกระทำการนั้น และลงมือกระทำตามที่ตกลงใจ การคิดและตกลงใจเป็นการกระทำของจิตใจหรือสภาวะของจิตใจ (State of mind) ลำพังแต่การกระทำของจิตใจแม้จะชั่วร้ายเพียงใดก็ยังไม่เป็นผลในกฎหมาย เว้นแต่จะได้แสดงออกมาด้วยการกระทำทางกาย จึงจะมีผลในกฎหมายขึ้น จึงกล่าวได้ว่า ความรับผิดชอบทางอาญาประกอบด้วย การกระทำทางกายและการกระทำทางจิต กล่าวคือต้องมีทั้งทางการกระทำและสภาวะของจิตประกอบกัน สภาวะของจิตนี้คือความรู้สึกในทางที่ผิดหรือความผิดของจิต (Mental fault) แนวความคิดในการกำหนดความรับผิดชอบทางอาญาก็มีมูลฐานมาจากการกระทำและสภาวะของจิตเช่นเดียวกัน ซึ่งมี 3 ทฤษฎี คือ

1. ความรับผิดชอบที่ต้องอาศัยทั้งการกระทำและความผิดของจิต กล่าวคือ การกำหนดความรับผิดชอบทางอาญาจะต้องคำนึงทั้งการกระทำและความรู้สึกในจิตใจของผู้กระทำด้วย ลำพังการกระทำอย่างเดียวไม่ก่อให้เกิดความรับผิดชอบทางอาญาขึ้น

2. ความรับผิดชอบที่อาศัยลำพังการกระทำ ทฤษฎีนี้ต่างกับทฤษฎีแรก คือ ไม่คำนึงถึงความรู้สึกในจิตใจของผู้กระทำด้วย โดยถือว่าลำพังแต่การกระทำก็เพียงพอที่จะกำหนดให้ผู้กระทำต้องรับผิดชอบทางอาญาได้ ความรับผิดชอบตามทฤษฎีนี้มีลักษณะเคร่งครัดกว่าทฤษฎีแรก จึงเรียกทฤษฎีความรับผิดชอบเคร่งครัด

3. ความรับผิดชอบที่ไม่ต้องอาศัยทั้งการกระทำและสภาวะของจิตกล่าวคือ ผู้ที่ต้องรับผิดชอบทางอาญามีได้กระทำความผิดนั้นเลย แต่ก็ต้องรับผิดชอบเรียกว่าความรับผิดชอบในการกระทำของผู้อื่น (ความรับผิดชอบทางอาญา, ออนไลน์, 2554)

2. ทฤษฎีความสงบเรียบร้อยของรัฐ

ทฤษฎีความสงบเรียบร้อยของประชาชนถือเป็นเจตนารมณ์ ความปรารถนาหรือนโยบายของรัฐที่จะให้เกิดขึ้นในบ้านเมืองตลอดเวลา ถ้าหากมีปัญหาใด เรื่องใด ที่มีผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชนแล้ว รัฐจะต้องเข้าปกป้องคุ้มครองดูแลทันที แสดงให้เห็นว่า สิ่งใดที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชนแล้ว เป็นเรื่องสำคัญยิ่ง เพราะความปลอดภัยของประชาชนเป็นกฎหมายสูงสุด (Salus populi suprema lex หรือ The safety of the people is the supreme law) หากประโยชน์ของเอกชนขัดกับผลประโยชน์ของสังคมแล้ว ผลประโยชน์ของเอกชนย่อมต้องพ่ายแพ้ไป และยอมเป็นธรรมดาที่รัฐซึ่งมีอำนาจอธิปไตยเป็นของตนเอง จะยอมรับใช้หรือรับรู้กฎหมายของประเทศอื่น อันเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชนในประเทศมิได้ ข้อยกเว้นนี้มีบัญญัติไว้เช่นกันในกฎหมายขัดกันของนานาประเทศ

ส่วนในประเทศไทยได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติว่าด้วยการขัดกันแห่งกฎหมาย พ.ศ. 2481 มาตรา 5 ความว่า “ถ้าการใช้กฎหมายต่างประเทศนั้นขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนแห่งประเทศสยามแล้วก็ห้ามมิให้ใช้กฎหมายต่างประเทศนั้นบังคับ” ซึ่งแท้ที่จริงแล้วเป็นอุบายสำหรับเอากฎหมายภายในของประเทศตนบังคับใช้กับคดีที่มีลักษณะต่างประเทศไม่ว่าคู่กรณีจะเป็นคนสัญชาติใด เป็นการขยายขอบเขตการใช้ทฤษฎี Lex fori โดยใช้หลักความสงบเรียบร้อยของประชาชนเป็นจุดเกาะเกี่ยว (Connecting point)

อนึ่งกฎหมายระหว่างประเทศแผนกคดีบุคคลว่าด้วยการขัดกันแห่งกฎหมายเป็นกฎหมายเกี่ยวกับนิติสัมพันธ์ของเอกชน (Private Law) ที่มีองค์ประกอบต่างประเทศ (Foreign elements) ในทางแพ่ง หากเป็นนิติสัมพันธ์ภายใต้กฎหมายมหาชนแล้วย่อมไม่เข้าหลักเกณฑ์ว่าด้วยการขัดกันแห่งกฎหมาย กล่าวคือกฎหมายที่ใช้บังคับคือ กฎหมายแห่งรัฐเจ้าของดินแดน (Territorial state) เขตอำนาจตามหลักบุคคล (Personal jurisdiction) จะถูกยกเว้นไม่ใช้ แต่จะใช้เขตอำนาจตามหลักดินแดนแทน (Territorial jurisdiction) ในตำรากฎหมายขัดกันทั่วไปต่างยอมรับตรงกันว่ากฎหมายอาญาของรัฐต่างประเทศ ไม่อาจมีผลใช้บังคับกับอีกประเทศหนึ่งได้ผู้พิพากษา Marshall กล่าวว่า “ไม่มีประเทศใดที่ศาลจะบังคับใช้กฎหมายอาญาของอีกประเทศหนึ่ง”

ท่านศาสตราจารย์ Francescakis เห็นว่ากฎหมายประเภทนี้ศาลบังคับใช้ได้ทันทีโดยไม่ต้องผ่านขั้นตอนของหลักเกณฑ์ว่าด้วยการขัดกันหรือที่ท่านอาจารย์ชุมพร ปัจจุบันันท์ เรียกว่ากฎหมายที่พึงบังคับใช้ทันทีกฎหมายประเภทนี้ได้แก่กฎหมายมหาชน

ความสงบเรียบร้อยของประชาชน (Publicpolicy หรือ Publicorder) และคำว่า ศีลธรรมอันดีของประชาชน (Goodmoral) เป็นคำที่มีความหมายกว้างมากและเปลี่ยนแปลงไปตาม นโยบายของรัฐ สภาวะทางสังคม เศรษฐกิจ รวมทั้งทัศนคติของมหาชนที่เปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัยจึงเป็นเรื่องยากที่จะให้คำจำกัดความได้หรือกำหนดได้ว่ากรณีใดบ้างที่เป็นเรื่องความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน

แนวคิดทฤษฎีความสงบเรียบร้อยของรัฐ โดย ศ.ดร.จิต เศรษฐบุตร ได้ให้คำอธิบายความสงบเรียบร้อยของประชาชนไว้ว่า เป็นข้อห้ามซึ่งสังคมบังคับแก่เอกชนเป็นการแสดงให้เห็นว่าสังคมยอมอยู่เหนือเอกชน ทั้งนี้เพื่อสังคมจะดำรงอยู่ได้ และจะคุ้มครองปกป้องรักษาเอกชนซึ่งอยู่ในสังคมนั้นเอง ความสงบเรียบร้อยของประชาชนจึงเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์โดยทั่วไปของประเทศชาติหรือประชาชนโดยส่วนรวมมิใช่ของเอกชนคนใดหมู่ใดโดยเฉพาะ ส่วนคำว่า ศีลธรรมอันดีของประชาชน หมายถึง ธรรมเนียม ประเพณีที่ดีงามของสังคมที่ประชาชนถือปฏิบัติ เพื่อให้เกิดความสงบสุขของสังคม ศีลธรรมอันดีของประชาชนมักจะมี ความเกี่ยวพันใกล้ชิดกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนจึงทำให้การกระทำที่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชนย่อมขัดต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน เหตุนี้การใดที่ขัดต่อหลักความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนจึงไม่อาจเกิดผลตามกฎหมายและไม่อาจบังคับการให้เป็นไปตามนั้นได้ จุดประสงค์ของหลักความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนคือ ความเรียบร้อยทางการเมืองการปกครองเพื่อคุ้มครองสถาบันต่าง ๆ สังคมอันได้แก่ รัฐ ครอบครัวและเอกชนรวมทั้งความเรียบร้อยทางเศรษฐกิจ เพื่อรักษาประโยชน์ของสังคมและเอกชนหลักความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนมีปรากฏอยู่ในกฎหมายต่าง ๆ ทั้งกฎหมายเอกชน เช่น กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กฎหมายมหาชนเช่น กฎหมาย รัฐธรรมนูญ กฎหมายปกครอง กฎหมายอาญา กฎหมายภาษีอากร กฎหมายที่เกี่ยวกับเศรษฐกิจหรือสังคมตลอดจนการกระทำทางปกครอง โดยที่หลักความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนมีความหมายกว้างและเปลี่ยนแปลงได้ไม่อาจกำหนดไว้ให้ชัดเจนในกฎหมายได้จึงเป็นเรื่องที่ศาลจะต้องพิจารณาเป็นรายกรณี ๆ ไปเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่คู่ความซึ่งจากคำพิพากษาศาลฎีกาอาจจำแนกเรื่องที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนได้

หลักความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนมีลักษณะสำคัญดังนี้

1. เป็นหลักพื้นฐานที่มีอยู่ในกฎหมายทุกระบบเนื่องจากเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับสังคม เศรษฐกิจและศีลธรรมอันเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้สังคมดำรงอยู่ได้

2. เป็นหลักที่เกี่ยวข้องกับประโยชน์โดยทั่วไปของประเทศชาติหรือประชาชนโดยส่วนรวมจึงต้องห้ามมิให้มีการฝ่าฝืนแม้ว่ากฎหมายนั้นจะไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนกำหนดไว้โดยชัดแจ้ง และศาลสามารถหยิบยกขึ้นพิจารณาได้เองแม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งกล่าวอ้างขึ้นก็ตาม

3. ถ้อยคำมีความหมายไม่แน่นอน (Unbestimmte Rechtsbegriffe) มีขอบเขตอย่างกว้างและเปลี่ยนแปลงไปตามนโยบายของรัฐหรือสภาพสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงของยุคเพื่อให้เป็นบทบัญญัติที่ยืดหยุ่นและให้ศาลมีโอกาสใช้ดุลพินิจได้ การรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนบรรลุผล

4. เป็นกฎหมายที่ยุติธรรม (Jus aequum) เนื่องจากหลักความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนมีความหมายอย่างกว้าง และยากที่จะให้คำจำกัดความจึงไม่มีการกำหนดข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบไว้แน่ชัด โดยปล่อยให้ศาลมีดุลพินิจในการวินิจฉัยเป็นกรณี ๆ ไปเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่คู่ความ

5. เป็นกฎหมายที่มีบทบังคับ (Jus cogens) ไม่ยอมให้คู่กรณีตกลงแก้ไข เปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่นเป็นบทบังคับเด็ดขาดซึ่งผู้ที่ฝ่าฝืนย่อมได้รับโทษหรือเกิดผลร้ายเสมอ

3. ทฤษฎีอาชญากรรม

ทฤษฎีของอาชญากรรม Lombroso ใน ค.ศ.1876 แย้งว่าผิดทางอาญาโดยที่รูปร่างทางกายภาพของศีรษะและใบหน้าที่กำหนด “ความผิดทางอาญา” สาเหตุการกระทำผิดหรือสาเหตุแห่งอาชญากรรมมีตั้งแต่ศตวรรษที่ 19 โดยสำนัก Positive School มี ลอมโบโรโซ การีเฟโลและเฟอร์รี่ เป็นผู้ริเริ่มสาเหตุแห่งอาชญากรรมจากสภาพความบกพร่องทางกายภาพและการถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์ โดยศตวรรษที่ 20 เป็นต้นมาได้ยอมรับถึงสาเหตุแห่งอาชญากรรมมีปัจจัยเกี่ยวข้องกันอยู่ 3 ประการ คือ

1. ปัจจัยทางกายภาพ
2. ปัจจัยทางสังคม
3. ปัจจัยทางจิตใจ

ปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 นายแพทย์ชาวอิตาลีชื่อ Lombroso ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับชีวภาพของอาชญากรและผู้ป่วยโรคจิตในสงครามไครม และได้เขียนหนังสืออาชญากรรม: สาเหตุและวิธีแก้ (Grimes its causes and remedies) ซึ่งต่อมากลายเป็นทฤษฎีลักษณะ

ซ็อน (Theory of Atavism) และหนังสือเรื่องอาชญากรรม (Grimminal Men) สาเหตุแห่งการเกิดอาชญากรรมนั้น Lombroso มีความเห็นว่าอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมผสมผสานกับอิทธิพลของพันธุกรรมเป็นปัจจัยสำคัญที่นำไปสู่การกระทำผิด และเขายังเชื่อว่าคนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน (โดยเฉพาะอาชญากรรม) เป็นพวกที่มีความผิดปกติทางร่างกาย เช่น รูปหน้า กะโหลกศีรษะ ลักษณะร่างกาย มันสมองฯ เหล่านี้ Lombroso เรียกว่า พวกที่เกิดมาเพื่อเป็นอาชญากร (Born criminal) ใน ค.ศ.1913 Charles Goring ได้ทำการศึกษาอย่างมีระบบกับกลุ่มอาชญากรผู้กระทำผิดซ้ำ จำนวน 12,000 คน และกลุ่มตัวอย่างผู้ไม่เป็นอาชญากร ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างมาอย่างถี่ยาวแล้วปรากฏว่า ไม่พบลักษณะทางกายภาพที่แตกต่างอย่างแน่ชัดในกลุ่มตัวอย่าง ต่อมา ค.ศ.1939 นักมนุษยวิทยา ชื่อ Hooton ได้พิมพ์หนังสือขึ้นมาเล่มหนึ่งชื่อว่า “อาชญากรรมกับคน” อันเป็นผลมาจากการศึกษาเป็นเวลา 12 ปี โดยการศึกษาเปรียบเทียบ นักโทษ 11,000 คน กับกลุ่มควบคุม ซึ่งส่วนมากก็เป็นนิสิตนักศึกษากับคนดับเพลิง Hooton สรุปดังนี้

1. อาชญากรรมเป็นผลโดยตรงจากความต่ำต้อยในทางชีวภาพ
2. อาชญากรรมแต่ละชนิดก็จะมีลักษณะความต่ำต้อยในทางกายภาพแตกต่างกันไป
3. คนแต่ละเชื้อชาติจะประกอบอาชญากรรมไม่เหมือนกัน

จะเห็นว่าทฤษฎีอาชญากรรมนี้ เดิมเกิดขึ้นจากกระบวนการทางสรีระร่างกายของมนุษย์จนพัฒนามาถึงกระบวนการของสิ่งแวดล้อมที่มีผลภาวะปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรม

ลักษณะของการกระทำที่เข้าข่ายการค้ามนุษย์

ลักษณะความผิดและกระทำเพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากบุคคลที่มีได้จำกัดแต่เฉพาะหญิงและเด็กและกระทำด้วยหลายวิธีการ เช่น การนำบุคคลเข้ามาค้าประเวณีในหรือส่งไปค้านอกราชอาณาจักร บังคับใช้แรงงาน บริการขอทาน บังคับตัดอวัยวะเพื่อการค้าหรือการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบประการอื่น ซึ่งในปัจจุบันได้กระทำในลักษณะองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติมากขึ้น จึงสมควรกำหนดลักษณะความผิดให้ครอบคลุมการกระทำความผิดดังกล่าวเพื่อป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น การข่มขู่ การใช้กำลังบังคับ ลักพาตัว น้อฉล หลอกลวง ใช้อำนาจโดยมิชอบหรือโดยให้เงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่นแก่ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลให้ความยินยอมแก่ผู้กระทำความผิดในการแสวงหาประโยชน์จากบุคคลที่ตนดูแลอยู่ (มาตรา 6) การค้ามนุษย์และการค้าประเวณี ปัญหาการค้ามนุษย์โดยเฉพาะการค้าหญิงและเด็กได้รับความสนใจและมีการรณรงค์มาตั้งแต่ปลายศตวรรษที่ 19 และช่วงต้นศตวรรษที่ 20 โดยได้มีขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อหาทางยุติปัญหาที่เสมือนหนึ่งเป็นการนำคนลงเป็นทาส โดยเฉพาะการนำหญิงและ

เด็กผิวขาวลงเป็นทาสทางเพศโดยเข้าสู่การค้าประเวณีทั้งในยุโรปและในแผ่นดินใหม่ทวีปอเมริกา จะเห็นได้ว่าจุดเริ่มต้นของการรณรงค์ต่อต้านการค้ามนุษย์แตกต่างจากการเคลื่อนไหวเพื่อยุติการค้าทาสแต่เดิม ที่เป็นการนำคนผิวดำมาใช้แรงงานเนื่องจากมีความสนใจเป็นพิเศษในการนำหญิงและเด็กผิวขาวเข้าสู่การค้าประเวณี ดังนั้นจึงทำให้การค้าประเวณีมีนัยเดียวกันกับการค้าหญิงและเด็ก และเป็นเพียงรูปแบบเดียวของการรณรงค์ต่อต้านการค้ามนุษย์ในยุคนั้น โดยได้มีความพยายามจัดทำกฎหมายระหว่างประเทศเพื่อดำเนินการแก้ไขป้องกันปัญหาการนำหญิงและเด็กผิวขาวลงเป็นทาสทางเพศอันได้แก่

1. ข้อตกลงระหว่างประเทศการปราบปรามการค้าเหมือนหนึ่งนำคนลงเป็นทาส (White slavery) พ.ศ.2447
2. อนุสัญญาปราบปรามการค้าเหมือนหนึ่งนำคนลงเป็นทาส (White slavery) พ.ศ. 2453
3. อนุสัญญาเรื่องการปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ.2464
4. อนุสัญญาปราบปรามการค้าหญิงที่เป็นผู้ใหญ่ พ.ศ.2476

ข้อตกลงและอนุสัญญาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการค้ามนุษย์เหล่านี้มิได้มีการให้คำนิยามความหมายที่แจ่มชัดว่าอะไรคือการค้ามนุษย์ ทำให้เกิดการสรุปว่าการนำคน (โดยเฉพาะหญิงและเด็กผิวขาว) มนุษย์นั่นเอง ด้วยเหตุนี้จึงทำให้แนวทางการดำเนินงานต่อต้านการค้ามนุษย์โดยเฉพาะการค้าหญิงและเด็กควบคู่และเกี่ยวข้องไปกับการปราบปรามและจัดการค้าประเวณีของหญิงและเด็กมานับแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน

สาเหตุของการเข้าสู่ขบวนการค้ามนุษย์ มี 3 ปัจจัย คือ

1. ปัจจัยที่ผลักดัน ได้แก่ ปัจจัยทางเศรษฐกิจ เมื่อ 10-20 ปี ที่ผ่านมา ความยากจนอาจเป็นสาเหตุที่ผลักดันให้หญิงและเด็กตกอยู่ในสภาพถูกค้า แต่ภายหลังพบว่า ความยากจนโดยตัวของมันเองไม่ได้เป็นเงื่อนไขให้เกิดการค้าหญิง แต่มักจะเป็นความยากจนร่วมกับปัจจัยอื่น ๆ เช่น การขาดโอกาสได้รับการศึกษา การเข้าไม่ถึงบริการของรัฐ การขาดทักษะอาชีพหรือความรู้ โดยเฉพาะความรู้เท่าทันถึงวิธีการหลอกลวง ตั้งแต่หลอกลวงเรื่องค่าจ้างลักษณะงาน ความไม่รู้เรื่องหนี้สินอันเกิดจากนายจ้างและค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ไปจนถึงวิธีการปลอมแปลงเอกสารสำคัญต่าง ๆ นอกจากนี้สภาพความเลวร้ายในครอบครัวก็มีส่วนผลักดันให้หญิงและเด็กต้องแสวงหาโอกาสที่ดีกว่า โดยไม่ทันคำนึงถึงอันตรายต่าง ๆ
2. ปัจจัยที่ดึงดูด คือความต้องการเงินเพื่อยังชีพ ส่งให้บิดามารดาหรือชื่อของที่ต้องการอันเนื่องมาจากค่านิยมเชื่อมโยงกับบริโภคนิยมและวัตถุนิยม

3. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติและค่านิยม ได้แก่ การมีค่านิยมที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับการมองว่าผู้หญิงและเด็กมีความด้อยด้านเพศและพายุ ทำให้ถูกเอารัดเอาเปรียบ ถูกหลอกลวงและถูกบังคับได้ง่าย

การค้ามนุษย์ในรูปแบบของการค้าทาสยุคปัจจุบัน

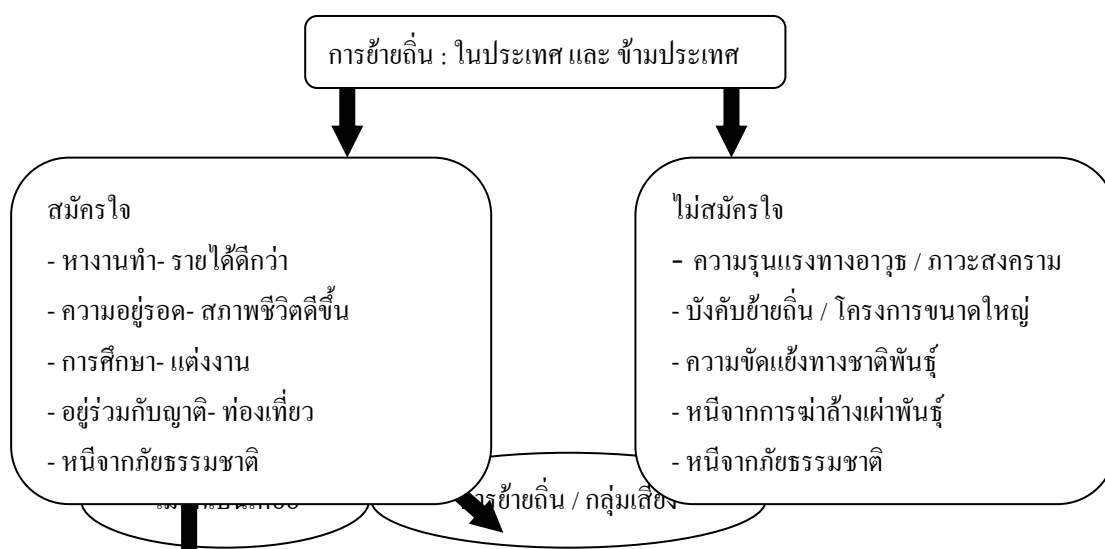
เมื่อกฎหมายถือครองมนุษย์ถูกยกเลิกหลายคนคิดว่าความเป็นทาสสิ้นสุดลง แต่การเป็นทาสที่แท้จริงนั้นมิใช่อยู่ที่การถือครองตามกฎหมายและธุรกิจค้ามนุษย์ หากใจความของทาสอยู่ตรงการควบคุมผู้คนโดยการใช้ความรุนแรงและใช้บุคคลเป็นเครื่องมือหาเงิน ปัจจุบันกฎหมายห้ามถือครองทาส กลับกันผู้คนทั่วโลกยังคงถูกกระทำทารุณกรรมและทำลายจิตใจให้เป็นทาสด้วยการใช้ความรุนแรง โดยทำการยึดอำนาจทำตามลักษณะของแต่ละบุคคลที่ถือสิทธิในการค้าทาสยุคเก่าอย่างแรงงาน ใจดีและชีวิตของบุคคลเหล่านั้นถูกความโลภของคนอื่นนำไปใช้แทน ทาสสมัยใหม่ต่างไปจากทาสในอดีต ทาสในปัจจุบันโยกย้ายได้ “ราคาถูกและโยนทิ้งไปได้” (Bales, Kevin, Ending Slavery, 2007, pp. 10-12)

หลายศตวรรษที่ผ่านมามนุษย์ถูกทำให้เป็นสินค้า (Commodification) ในรูปแบบที่หลากหลายมากขึ้นจากยุคการค้าทาสที่ชาวผิวขาวในทวีปยุโรป เช่น ชาวโปรตุเกส อังกฤษ ฝรั่งเศส บังคับลักพาตัวชาวแอฟริกันผิวดำไปเป็นทาสโดยชาวผิวขาวสร้างความชอบธรรมจากแนวความคิดการกดขี่ทางสีผิว และเชื้อชาตินิยม (Racism) เอารัดเอาเปรียบนำชาวผิวดำมาเป็นทาส สำหรับศตวรรษที่ 20 รูปแบบของการค้าทาสยุคใหม่หรือเรียกอีกอย่างว่าการค้ามนุษย์ มีการกระทำความรุนแรง การกดขี่ บังคับ มีการทารุณกรรม แต่สิ่งที่ต่างไปคือการค้าทาสถูกมองว่าเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน การทำให้ผู้อื่นเสียอิสรภาพและศักดิ์ศรีของการเป็นมนุษย์ เป็นสิ่งที่สังคมโลกยุคใหม่ยอมรับไม่ได้ แต่ทั้งนี้วิธีการหาคนไปเป็นทาสกลับมีมากขึ้น มีรูปแบบการแสวงหาผลประโยชน์ที่หลากหลายกว่ายุคเก่า การบังคับใช้แรงงานหลายรูปแบบ การเอารัดเอาเปรียบทางเพศ โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจบริการทางเพศ เป็นรูปแบบที่นักค้าทาสได้รับผลประโยชน์อย่าง มหาศาล โดยมีผู้อธิบายถึงการเปลี่ยนแปลง ดังนี้

ตารางที่ 1 อธิบายความแตกต่างระหว่างการค้าทาสยุคเก่ากับการค้าทาสยุคใหม่
หรือการค้ามนุษย์

ลักษณะของการค้าทาสยุคเก่า	ลักษณะของการค้าทาสยุคปัจจุบัน (หรือการค้ามนุษย์)
ความแตกต่างทางชนชั้น (Class) และทางชาติพันธุ์ (Race) เป็นสิ่งสำคัญ	ความแตกต่างทางชนชั้น (Class) และทางชาติพันธุ์ (Race) ไม่มี ความสำคัญ

ลักษณะของการค้าทาสยุคเก่า	ลักษณะของการค้าทาสยุคใหม่ (หรือการค้ามนุษย์)
การกดขี่แรงงาน และการกดขี่ทางเพศ	รูปแบบการกดขี่แรงงาน และการกดขี่ทางเพศที่หลากหลายมากขึ้น
บังคับ ลักพา กักขัง	อำนาจที่เหนือกว่า ประโยชน์หลอกล่อ ชูใจ
ต้นทุนสูง	ต้นทุนต่ำ
กำไรต่ำ	กำไรสูง
ราคาซื้อขายสูง	ราคาซื้อขายต่ำ
ผู้ได้รับประโยชน์จำนวนน้อย (ผู้ขาย - ผู้ซื้อ)	ผู้ได้รับประโยชน์จำนวนมาก (ผู้จัดหา - นายหน้า- ผู้นำพา- ผู้อำนวยการความสะดวก - ผู้ซื้อ - ผู้คุม ฯลฯ)
ต้องการยืนยันกรรมสิทธิ์ในตัวทาส ตามกฎหมาย	หลีกเลี่ยงความเกี่ยวข้องเรื่องทางกฎหมายในทุกขั้นตอน
ขาดแคลนผู้ที่จะมาเป็นทาส	ผู้ที่จะมาเป็นทาสมีจำนวนมาก
ความสัมพันธ์ระยะยาว	ความสัมพันธ์ระยะสั้น
นายทาสต้องดูแลทาส (ที่พักอาศัย อาหาร ประทับชีวิต)	นายทาสไม่จำเป็นต้องดูแลทาส (มีค่าใช้จ่ายสำหรับที่พักอาศัย และอาหารหรือต้องหาปัจจัยดำรงชีวิตเอง)

SPU CHONBURI

ภาพที่ 2 อธิบายในฐานะที่มีความเกี่ยวพันกับการค้ามนุษย์และรูปแบบการค้ามนุษย์
การเผยแพร่ภาพลามกอนาจารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

ความหมายของคำว่า“สิ่งลามกอนาจาร” คำว่า “สิ่งลามก” มาจากคำสองคำคือ
Pornography และ Obscenity ซึ่งมีความหมายใกล้เคียงกัน กล่าวคือ

“Pornography” มาจากภาษากรีก Pornography หมายถึง การเขียนเรื่องของหญิงโสเภณี แต่ในปัจจุบันหมายถึง การแสดงพฤติกรรมทางเพศไม่ว่าจะด้วยการเขียนเป็นข้อความหรือเรื่องราว รวมทั้งการแสดงด้วยภาพ ทั้งภาพพิมพ์ ภาพระบายสีหรือรูปถ่าย ซึ่งอาจเป็นเรื่องจริงหรือเรื่องสมมติขึ้นไม่ว่าจะนำเสนอผ่านทางสื่อประเภทใดก็ตาม เช่น หนังสือ นิตยสารหรือภาพยนตร์โดยมีวัตถุประสงค์น้อมนำไปสู่ความตื่นตันทึ่งทางเพศช่วยุกามารมณ์หรือทำให้เกิดกำหนัด

“Obscenity” หรือ “Obscene” มีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า “Obscenus” หรือ “Obscaenus” หมายถึง สิ่งที่ทำให้เกิดความรู้สึกน่ารังเกียจหรือสิ่งที่น่ารังเกียจในทางศีลธรรมหรือคุณงามความดี เช่น การแสดงถ้อยคำหรือวัตถุสิ่งของทางเพศในลักษณะที่หยาบช้ำน่าเกลียด

พบว่าคำทั้งสองคำดังกล่าวถูกนำมาใช้ต่างกันอยู่ในบางกรณีคือ Pornography ใช้บรรยายถึง วัตถุทั้งหมดที่เป็นเรื่องทางเพศโดยแท้ และมุ่งหมายต่อการปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ ในขณะที่ Obscenity เป็นเรื่องเกี่ยวกับความรู้สึก แสดงลักษณะของวัตถุ สิ่งของ การแสดงที่ถือเป็นการลามกรวมทั้งลักษณะความคิดเกี่ยวกับสิ่งลามกซึ่งเป็นความหมายทางกฎหมาย (Legal Meaning) ด้วย ปัจจุบันประเทศไทยเองก็ค่อนข้างมีปัญหาในเรื่องการให้คำจำกัดความคำว่า “สิ่งลามก” อยู่ไม่น้อยว่า ควรมีขอบเขตเพียงใด ทั้งนี้เนื่องจากกฎหมายที่ควบคุมดูแลในเรื่องนี้มิได้ให้คำนิยามที่ชัดเจนไว้ ก่อให้เกิดความไม่แน่นอนและเกิดปัญหาต่อการปฏิบัติการตามกฎหมายโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานให้คำนิยามคำว่า “ลามก” หมายถึง หยาบช้ำ เลวทราม สกปรก อันเป็นที่น่ารังเกียจแก่ผู้อื่น ในด้านความดีงาม ซึ่งคำนิยามดังกล่าวเป็นเพียงการกล่าวไว้อย่างกว้าง ๆ ว่า อย่างไรก็ถือเป็นลามก ซึ่งเป็นเรื่องของความรู้สึกของบุคคลแต่ละคนที่ได้พบเห็นเป็นสำคัญ จึงไม่ชัดเจนว่าเมื่อใดจะถือว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งลามกหรือไม่ จึงก่อให้เกิดปัญหาอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการตีความเพื่อพิจารณาคดีต่อศาล อย่างไรก็ดีตามแนวคำพิพากษาศาลฎีกาได้วางหลักการว่า “สิ่งลามก” หมายถึง ภาพ ข้อความหรือวัตถุใด ๆ ที่แสดงนั้นมีลักษณะน่าเกลียดน่าอายในทางเพศ อูจาจาบัดสี น้อมนำไปสู่ความต่ำ ความชั่ว ช่วยุกามารมณ์ ตรงข้ามกับศิลปะอันแสดงให้เห็นถึงความงาม และมีมือของศิลปิน และแม้สิ่งนั้นจะมีได้ใช้ถ้อยคำหยาบคายก็ถือว่าเป็นสิ่งลามก โดยลักษณะทั้งหลายเหล่านี้ต้องเป็นการพิจารณาตามความรู้สึกของวิญญูชนผู้มีได้เคร่งครัดต่อจารีตประเพณี โดยไม่ยอมเปลี่ยนแปลงไปตามกระแสของโลก (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 978/2492 2492 ฎ.675 และฎีกาที่ 3510/2531 น.2152) นอกจากนี้ยังมีนักกฎหมายหลายท่านพยายามให้คำนิยามและหลักพิจารณาว่าสิ่งใดถือเป็น “สิ่งลามก”

ศาสตราจารย์ ดร. คณิต ฌ นคร กล่าวว่า การพิจารณาว่าสิ่งใดเป็นสิ่งลามกหรือไม่ ไม่ใช่การพิจารณาว่าสิ่งนั้นฝ่าฝืนความรู้สึกทางศีลธรรมโดยทั่วไปของวิญญูชนเท่านั้น แต่ต้องพิจารณาว่าผู้พอมีความรู้ความเข้าใจทางศิลปะมีความรู้สึกเช่นนั้นหรือไม่ซึ่งต้องพิจารณาเป็นราย ๆ ไป

รองศาสตราจารย์ ฌรงค์ ใจหาญ ให้ความเห็นว่า ให้พิจารณาจากความรู้สึกของวิญญูชนซึ่งมีมาตรฐานศีลธรรมระดับกลางของสังคมในปัจจุบัน เห็นว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่น่าอูจาดบัดสี ต่ำทรามและมุ่มหมายทางกามารมณ์แต่อย่างเดียวน โดยที่งานดังกล่าวไม่มีลักษณะเป็นศิลปะหรือวิชาทางการแพทย์ใด ๆ

อาจารย์สะอาด นาวิเจริญ มีแนวคิดว่าการจะพิจารณาว่าสิ่งใดเป็นภาพลามกต้องพิจารณาลักษณะของหนังสือประกอบสิ่งเหล่านั้นด้วย ทั้งนี้เนื่องจากหากเป็นภาพหรือข้อความที่ประกอบอยู่ในหนังสือทางการแพทย์ ถึงแม้เป็นการแสดงถึงภาพของลับหรือส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ผู้พบเห็นย่อมไม่นึกเป็นภาพอูจาดหรือน่าอดสูแต่อย่างใด แต่ถ้าพิมพ์ในหนังสือเรีงรมย์ย่อมถือว่าเป็นภาพลามกอนาจารได้ (บันทึกท้ายคำพิพากษาฎีกาที่ 978/2492 น. 677-378)

จากแนวคิดต่าง ๆ ดังกล่าวมา อาจสรุปได้ว่า “สิ่งลามก” หมายถึง สิ่งของหรือวัตถุใด ๆ ก็ตามทีผู้กระทำมีวัตถุประสงค์ ในการน้อมนำจิตใจของบุคคลทั่วไปที่ได้พบเห็นให้มีความรู้สึกไปในทางอูจาดบัดสี น่ารังเกียจ เกิดกำหนดหรือยั่วยุกามารมณ์ มีลักษณะเพื่อกระตุ้นความรู้สึกในทางเพศ โดยมีได้มุ่งหวังคุณค่าทางศิลปะ ความงามหรือวิทยาการความรู้ในแขนงใด อย่างไรก็ตาม ความรู้สึกต่าง ๆ ดังกล่าว ควรเป็นความรู้สึกของบุคคลที่มีศีลธรรมและยึดถือจารีตประเพณีอยู่บ้าง โดยอาจมีความรู้และความเข้าใจในเรื่องศิลปะ ความงามที่เปลี่ยนแปลงไปตามกระแสโลกด้วย

1. ลักษณะของสิ่งลามกอนาจารที่ปรากฏบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

การเผยแพร่ภาพหรือข้อความที่เนื้อหาขัดต่อศีลธรรมหรือไม่เหมาะสมอื่นใด ไม่ว่าสิ่งนั้นได้เกิดขึ้นจากความสมัครใจของผู้ถูกถ่ายภาพก็ดีหรือเกิดจากความไม่สมัครใจเพราะถูกแอบถ่ายก็ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแพร่ภาพการทำอนาจารหรือการกระทำทารุณกรรมต่อเด็กและเยาวชน เป็นความผิดที่ผู้กระทำไม่ว่าจะกระทำผ่านสื่อประเภทใด ล้วนแต่มีความผิดและอาจต้องรับโทษทั้งตามกฎหมายอาญา และกฎหมายพิเศษอื่น ๆ โดยปัจจุบันนอกจากสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ภาพยนตร์หรือวิดีโอ ซึ่งเป็นสื่อดั้งเดิมที่ผู้กระทำความคิดใช้เป็นช่องทางในการเผยแพร่แล้ว อินเทอร์เน็ตนับเป็นสื่อที่มีความสำคัญ และได้รับความนิยมน้อยมากในการเผยแพร่สิ่งลามกที่ทรงประสิทธิภาพในการนำเสนอและขยายพื้นที่ไปสู่ผู้รับได้มากขึ้น

อาจกล่าวได้ว่า การกระทำความผิดในรูปแบบนี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นมานานมาแล้วในเครือข่ายอินเทอร์เน็ต แต่ในระยะแรกยังไม่ได้กระทำกันอย่างชัดเจนหรือแสดงเป็นการสาธารณะมากนัก ซึ่ง

อาจมีสาเหตุมาจากที่แต่ก่อนลักษณะการใช้งาน และเนื้อหาส่วนใหญ่ที่สามารถสื่อสารบนอินเทอร์เน็ตได้เป็นแบบเท็กโหมด (Text Mode) กล่าวคือ สื่อสารกันด้วยตัวหนังสือ และข้อความต่าง ๆ ไม่มีข้อมูลแบบมัลติมีเดียดังเช่นในปัจจุบัน ประกอบกับการกระทำอย่างอยู่ในขอบเขตจำกัด เฉพาะกลุ่มบุคคลผู้สนใจเท่านั้น ผู้บริการที่ต้องการเข้าถึงข้อมูลรูปภาพในลักษณะดังกล่าวต้องสมัครเป็นสมาชิกหรือต้องจ่ายค่าธรรมเนียมเป็นพิเศษ การเผยแพร่จึงยังไม่ได้เกิดขึ้นอย่างกว้างขวางหรือกระทบต่อสังคมจนรัฐต้องเข้าไปควบคุมดูแล

แต่นับจาก พ.ศ.2533 เป็นต้นมา ระบบกราฟฟิกบนอินเทอร์เน็ต (Graphic Mode) เริ่มเกิดขึ้นและได้รับการพัฒนาสูงสุด มีประสิทธิภาพสูงในการกระจายข้อมูลในรูปแบบต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแสดงผลแบบมัลติมีเดียที่มีความละเอียดสูง การกระทำความคิดจึงเริ่มแพร่หลาย และโจ่งแจ้งมากยิ่งขึ้น ที่สำคัญจากกล่าวได้ว่า “เรื่องราวแห่งเช็กส์” บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนั้นกลายเป็นแรงผลักดันสำคัญที่ทำให้อินเทอร์เน็ตเติบโตแบบก้าวกระโดดในยุคสมัยดังกล่าว ทั้งนี้เพราะจากการสำรวจพบว่า ไม่ว่าจะเป็นการเข้าดูเว็บไซต์ บริการโอนย้ายไฟล์ข้อมูล ข่าวสาร รวมทั้งการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นผ่านทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ กระดานข่าว หรือการสนทนาแบบออนไลน์ล้วนแล้วแต่มีเรื่องลามกอนาจารเข้ามาเกี่ยวข้องกับทั้งสิ้น นอกจากนี้เนื่องจากเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นสื่อที่ง่ายต่อการเข้าถึงของเด็กและเยาวชน จึงก่อให้เกิดผลร้ายต่อเด็กและเยาวชน ทำให้เกิดการล่อลวง และนำไปสู่การละเมิดสิทธิเด็ก (Child Abuse) ในระยะหลังที่ผ่านมา จึงทำให้หลาย ๆ ประเทศเริ่มเล็งเห็นถึงความจำเป็นในการต้องเข้าควบคุมการเผยแพร่สิ่งลามกอนาจารที่กระทำบนเครือข่ายคอมพิวเตอร์มากขึ้น ด้วยการใช้มาตรการสั่งห้ามการเผยแพร่ จำกัดการเข้าใช้อินเทอร์เน็ต รวมทั้งดำเนินคดีกับผู้นำสิ่งลามกมาเผยแพร่ เป็นต้น

เนื่องจากเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นเครือข่ายระดับโลกที่ประกอบด้วยเครือข่ายย่อย ๆ หลายล้านเครือข่าย บริการพื้นฐานรูปแบบต่าง ๆ จึงมีอยู่เป็นจำนวนมาก ประกอบกับรูปแบบของการแสดงผลข้อมูลแบบอิเล็กทรอนิกส์ ดังนั้นการที่รัฐจะเข้าไปควบคุมสื่อลักษณะอย่างนี้ได้ทั้งหมดจึงไม่อาจเกิดขึ้นได้โดยง่าย แตกต่างจากการควบคุมสื่อดั้งเดิมประเภทอื่น ๆ ข้อมูลซึ่งเป็นภาพ ข้อมูลหรือวัตถุ ที่สามารถมองเห็นและจับต้องได้ ที่สำคัญคงไม่อาจมีใครปฏิเสธได้ว่า ข้อมูลข่าวสารส่วนใหญ่ที่อยู่บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นข้อมูลที่มีประโยชน์มากกว่าโทษ

ดังนั้นการจำกัดการใช้อินเทอร์เน็ต จึงย่อมก่อให้เกิดกระแสการต่อต้านของประชาชนจากสังคมโดยทั่วไปโดยอาศัยข้ออ้างเกี่ยวกับเสรีภาพในการถึงข้อมูลข่าวสารเป็นสำคัญ แม้จะมีอุปสรรคในประการต่าง ๆ ดังกล่าวมาก็ตาม แต่การที่รัฐจะไม่เข้าไปดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดเสียเลยก็อาจก่อให้เกิดผลร้ายอื่น ๆ ตามมาได้อีกมากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อเด็กและเยาวชน

ดังนั้นสิ่งแรกที่รัฐต้องดำเนินการก่อนเข้าควบคุมหรือจำกัดการแพร่ภาพลามกอนาจารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต คือ ทำให้ประชาคมและประชาชนทั่วไปเห็นถึงความร้ายแรง และผลเสียที่อาจเกิดขึ้นจากการปล่อยให้การแพร่ภาพดังกล่าวเกิดขึ้นได้อย่างเสรี จากนั้นต้องจำแนกประเภทของบริการที่จำเป็นต้องควบคุมออกจากบริการที่ควรปล่อยให้เสรีภาพของผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตให้ชัดเจน ทั้งนี้เพื่อลดกระแสการต่อต้านที่อาจเกิดขึ้นได้นั่นเอง

ลักษณะการเผยแพร่สิ่งลามกอนาจาร บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตออกเป็น 2 ส่วนด้วยกัน โดยอาจมีความแตกต่างจากหลักพื้นฐานเดิมในเรื่องการควบคุมสื่อดั้งเดิมอยู่บ้าง กล่าวคือ

ส่วนที่ 1 ภาพลามกอนาจารผู้ใหญ่ (Pornography) ปัจจุบันเว็บไซต์ภาพเปลือยหรือภาพลามกรูปแบบต่าง ๆ ทั้งของผู้หญิงและผู้ชายมีอยู่มากมายหลายพันเว็บไซต์ อีกทั้งยังมีช่องทางการแลกเปลี่ยนหรือเผยแพร่ภาพลามกอีกมากมายหลายช่องทาง ซึ่งมักได้รับความนิยมจากผู้ใช้อินเทอร์เน็ตทุกเพศ ทุกวัย อย่างไรก็ตามมิใช่ว่าผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตทุกรายที่สามารถเข้าใช้บริการประเภทดังกล่าวได้จากทุกเว็บไซต์หรือทุกบริการ ทั้งนี้เนื่องจากบางเว็บไซต์ผู้ใช้ต้องสมัครเป็นสมาชิกหรือเสียค่า Account เพื่อใช้บริการ ในขณะที่บางช่องทางเปิดเป็นบริการสาธารณะผู้ใช้ทั่วไปสามารถเผยแพร่หรือแลกเปลี่ยนภาพลามกอนาจารกันเมื่อใดก็ได้ จากข้อเท็จจริงต่าง ๆ ดังกล่าว จึงสามารถแยกข้อพิจารณาถึงความผิดในเรื่องการเผยแพร่สิ่งลามกอนาจารผู้ใหญ่บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตออกได้เป็น 2 ประเด็น คือ

2. กรณีเว็บไซต์หรือบริการ

การสมัครเป็นสมาชิกและเสียค่าใช้จ่ายหรือการให้บริการแบบ Pay Site ซึ่งเป็นการประกอบธุรกิจเชิงพาณิชย์รูปแบบหนึ่งที่ต้องการเข้าถึงข้อมูลต้องเสียค่าบริการเป็นการตอบแทนในรูปของค่าบริการจากการเข้าใช้ (Access Charge) หรือค่าธรรมเนียมในการสมัครเป็นสมาชิก (Membership Fee)

ถึงแม้ว่าโดยหลักแล้ว “สิ่งลามก” จะถือเป็นสิ่งผิดกฎหมาย เนื่องจากกระทบต่อมาตรฐานของศีลธรรมอันดีต่อสังคมและประชาชน ดังนั้นการกระทำต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งลามกไม่ว่าด้วยการผลิต มีไว้ นำเข้าหรือส่งออก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจำหน่ายแจกออกสู่สาธารณชนย่อมเป็นความผิด (คำพิพากษาฎีกาที่ 3213/2526, น.2433) จากการสำรวจกฎหมายในหลาย ๆ ประเทศรวมทั้งประเทศไทยเอง พบว่ากฎหมายสามารถเอาผิดกับสิ่งลามกได้ก็ต่อเมื่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งมีไว้เพื่อวัตถุประสงค์เพื่อการนำออกเผยแพร่ต่อสาธารณชน ทั้งนี้เพราะการกระทำในลักษณะดังกล่าวก่อให้เกิดผลกระทบต่อสังคม ขนบธรรมเนียมและศีลธรรมอันดีของประชาชนโดยตรง

โดยปกติแล้วความพึงพอใจในการดูรูปภาพหรือการรับรู้ข้อมูลต่าง ๆ ของบุคคลย่อมเป็นสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคล มาตรา 287 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งเป็นมาตราหลักในการควบคุมสิ่งลามกอนาจารเอง ก็หาได้มีบทบัญญัติใดกำหนดให้มีการมีสิ่งลามกไว้เพื่อเป็นการส่วนตัวเป็นความผิดด้วยหรือไม่ เนื่องจากการกระทำที่ไม่กระทบต่อบุคคลอื่น การมีสิ่งลามกเพื่อการส่วนตัวหรือการแลกเปลี่ยนกันเองภายในหมู่เพื่อนฝูง จึงไม่ควรถือเป็นความผิด และต้องลงโทษผู้กระทำการเช่นนั้น (คำพิพากษาฎีกาที่ 2641/2531) เมื่อนำหลักเกณฑ์ดังกล่าวมาเทียบเคียงกับกรณีของเว็บไซต์ลามกหรือช่องทางบริการอื่นในเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่มีสิ่งลามกปรากฏอยู่ หากลักษณะของบริการนั้นเป็นไปเฉพาะกลุ่มสมาชิกที่มีการจ่ายค่าธรรมเนียม มิได้เผยแพร่ต่อสาธารณชนเป็นการทั่วไป กรณีนี้ผู้เขียนเห็นว่า น่าจะเป็นสิทธิเสรีภาพเฉพาะกลุ่มที่กฎหมายไม่ควรเข้าไปแทรกแซง (แต่กฎหมายอาญามาตรา 287 กำหนดให้เป็นความผิด) ทั้งนี้เพราะโดยสภาพของภาพหรือเรื่องราวลามกอนาจารของบุคคลผู้สมัครใจในการแสดงอวดเช่นนั้น ไม่ว่าผู้หญิงหรือผู้ชายที่พ้นจากภาวะความเป็นผู้เยาว์ที่กฎหมายอาญาให้ความคุ้มครองเป็นพิเศษแล้วมิได้มีไว้ในครอบครองโดยมิได้มีวัตถุประสงค์นำออกเผยแพร่ให้กระทบต่อสาธารณะโดยรวม ย่อมไม่ถือเป็นการขัดต่อจารีตหรือขนบธรรมเนียมศีลธรรมจนถึงขนาดที่จะถือว่าเป็นความผิดในตัวของมันเอง (Mala in se) อีกทั้งยังไม่มีกฎหมายออกมากำหนดให้การกระทำในลักษณะเช่นนี้เป็นความผิด (Mala prohibita) ด้วย

อนึ่งอาจมีผู้เห็นแย้งในประเด็นที่ผู้เขียนเสนอได้ว่า การดูภาพลามกอนาจารที่ต้องเสียค่า Account หรือค่าธรรมเนียมย่อมไม่ต่างกับการซื้อหรือการเช่าหนังสือลามกซึ่งเป็นสิ่งลามกที่เกิดขึ้นกับสื่อประเภทดั้งเดิมที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย นอกจากนี้ยังมีลักษณะเป็นการเผยแพร่ต่อสาธารณชนอีกด้วย ทั้งนี้เพราะคำว่า “สาธารณชน” ตามความมุ่งหมายในมาตรา 287 ไม่ได้คำนึงถึงจำนวนคนว่าต้องมีจำนวนมาก และไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องของการต้องเสียค่าตอบแทนในการเข้าดูหรือไม่ ยิ่งเป็นลักษณะของการเสียค่าตอบแทนแล้ว ผู้กระทำยิ่งควรต้องมีความรับผิดชอบเพราะได้นำออกมาเผยแพร่โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการค้าขาย ดังนั้นไม่ว่าสิ่งลามกบนเครือข่ายนั้นจะบริการให้ฟรีหรือต้องเสียเงินก็ล้วนเป็นความผิด และต้องถูกควบคุมโดยรัฐทั้งสิ้น สำหรับประเด็นนี้ผู้เขียนเห็นว่า การเผยแพร่สิ่งลามกผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตกับการเผยแพร่ผ่านสื่อประเภทอื่น ๆ คงมีความแตกต่างกันอยู่ ในหลายกรณีด้วยกัน เช่น ความยากลำบากในการหาพยานหลักฐาน ความยากลำบากในการหาตัวผู้กระทำความผิดรวมถึงความยากลำบากในการเข้าถึงข้อมูล การซื้อหนังสือหรือการ์ตูนลามกเป็น เรื่องที่เกิดขึ้นได้โดยง่าย ไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ย่อมสามารถหาซื้อสื่อดังกล่าวได้ตามร้านค้าทั่วไป ที่มีไว้เพื่อจำหน่ายหรือให้เช่า ในขณะที่การเข้าดูข้อมูลผ่านอินเทอร์เน็ตที่

ผู้ใช้บริการต้องจ่ายเงินผ่าน เครดิตการ์ดหรือต้องให้ข้อมูลส่วนตัวก่อนสมัครเป็นสมาชิก เป็นขั้นตอนที่ค่อนข้างมีความยุ่งยาก ผู้เข้าถึงข้อมูลได้นอกจากต้องมีความรู้เรื่องระบบคอมพิวเตอร์หรือเล่นอินเทอร์เน็ตเป็นแล้ว ยังต้อง เข้าใจระบบการ โอนเงินอีกด้วย ในต่างประเทศเองก็มีบางประเทศที่ยอมรับว่า ระบบการตรวจสอบอายุหรือวิธีสกัดกั้นการเข้าถึงข้อมูลที่ไม่เหมาะสมสำหรับเด็กและผู้เยาว์ในอินเทอร์เน็ตโดยใช้ระบบเครดิตการ์ด ถือเป็นวิธีหนึ่งที่สามารถกั้นกรองอายุผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตได้ในระดับหนึ่งเช่นกัน ด้วยขั้นตอนที่สลับซับซ้อนดังกล่าวนี้เอง น่าจะถือได้ว่าเว็บไซต์หรือช่องบริการที่เก็บค่าธรรมเนียม เหล่านี้มีลักษณะแห่งการจัดการเพื่อป้องกันหรือการจำกัดขอบเขตการเผยแพร่ภาพลามกให้อยู่ ภายในวงจำกัด อย่างน้อยก็เป็นการป้องกันการเข้าถึงข้อมูลโดยเด็กหรือเยาวชนแล้วโดยปริยาย และในสถานการณ์ที่การป้องกัน และปราบปรามสื่อลามกบนอินเทอร์เน็ต โดยรัฐไม่อาจเกิดขึ้นได้ง่าย การตรวจสอบควบคุมเว็บไซต์หรือช่องบริการอื่นที่มีปัญหาทุกช่องทางบริการยังคงมีอุปสรรค เช่นนี้การถือว่าบริการที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมเป็นพิเศษเหล่านี้ รัฐไม่จำเป็นต้องเข้าไปควบคุมดูแลเพราะมีระบบป้องกันอยู่แล้วพอสมควร จึงน่าจะเป็นแนวทางแห่งการประนีประนอมระหว่างกฎหมายและพัฒนาการทางเทคโนโลยีได้เป็นอย่างดี

วัตถุประสงค์ในการควบคุมสื่อลามกอนาจารในประเทศไทยมีความแตกต่างจากประเทศอื่นอยู่อย่างสำคัญในประเด็นที่ว่า ประเทศไทยประสงค์ควบคุมสื่อลามกไม่ให้เผยแพร่ต่อสาธารณะไม่ว่าผู้ใหญ่หรือเด็ก ดังนั้นแม้สื่อลามกนั้นจะมีระบบป้องกันเด็กและเยาวชนจากการเข้าถึงไว้แล้วด้วยการเก็บค่าธรรมเนียมนั้นก็ตาม แต่ยังมีลักษณะที่ผู้ใหญ่สามารถเข้าถึงได้โดยสาธารณะไม่ว่าด้วยวิธีใด ๆ ก็ตาม สื่ออนั้นยังคงเป็นสิ่งผิดกฎหมายและต้องถูกควบคุมอยู่นั่นเอง ทั้งนี้ด้วยเหตุผลที่ว่า การกระทำเช่นนั้นอาจก่อให้เกิดการมั่วสุมในทางเพศ และอาจนำไปสู่การประกอบอาชญากรรมเกี่ยวกับเพศได้ในที่สุด การครอบครองเป็นเจ้าของหรือดูสื่อลามกจะไม่เป็นความผิดก็ต่อเมื่อเป็นเรื่องที่ทำกันเป็นการส่วนตัวหรือทำกันภายในหมู่เพื่อนเท่านั้น เช่น การส่งรูปเปลือยหรือภาพลามกในระหว่างเพื่อน โดยจดหมายหรือผ่านทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น จากประเด็นดังกล่าวผู้เขียนคงมิได้มุ่งหมายให้เกิดมาตรฐานใหม่ในการควบคุมสื่อลามกในประเทศไทยแต่อย่างใด เพียงแต่ต้องการชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างและความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น จากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีการติดต่อสื่อสารอย่างอินเทอร์เน็ตที่ได้ส่งผลให้เรื่องบางเรื่องมีมาตรฐานเดียวกันทั่วโลก ซึ่งการจะแก้ไขปัญหานี้ได้ก็อาจต้องใช้มาตรฐานเดียวกันนั้นด้วย

การให้บริการที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมไม่ควรถือเป็นเว็บไซต์ที่รัฐต้องเข้าไปควบคุมดูแลเป็นพิเศษ แต่หากเรื่องราวหรือภาพอนาจารที่ให้บริการนั้นเกิดขึ้นจากความไม่สมัครใจของผู้ถูกละเมิดสิทธิ เช่น ในกรณีของการเผยแพร่ภาพเปลือยผู้หญิงที่ได้จากการแอบถ่าย ย่อมถือเป็นการ

กระทำความผิดที่รัฐจำเป็นต้องเข้าไปควบคุมและปราบปราม ทั้งนี้เพราะเว็บไซต์ดังกล่าวมีการกระทำละเมิดต่อผู้อื่นทำให้เขาต้องได้รับความเสียหายเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย มิใช่แต่เพียงประเด็นการเผยแพร่สิ่งลามกอนาจารเท่านั้น ซึ่งคงต้องพิจารณาฐานความผิดแยกเป็นกรณีต่างหากออกไป

3. กรณีเว็บไซต์ลามกโดยไม่มีค่าบริการ

วัตถุประสงค์ในการเผยแพร่เป็นการสาธารณะ ผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตทั้งผู้ใหญ่ เด็กและเยาวชน สามารถใช้บริการได้ตลอดเวลาโดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ จะเห็นได้ว่าในกรณีที่ 2 นี้แม้ภาพลามกที่ถูกนำมาเผยแพร่จะเป็นภาพของผู้บรรลุนิติภาวะที่สมัครใจถ่ายภาพหรือไม่ได้มีประเด็นการละเมิดสิทธิใด ๆ เกิดขึ้นก็ตาม แต่ในประเด็นการนำออกมาเผยแพร่เป็นการสาธารณะ ย่อมถือเป็นเว็บไซต์ที่รัฐต้องเข้ามาควบคุมดูแลเป็นพิเศษ เพราะก่อให้เกิดผลกระทบต่อสังคมโดยรวม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เป็นการไม่เหมาะสมต่อเด็กและเยาวชน ภาพที่เผยแพร่ออกมาทางเว็บไซต์หรือบริการประเภทนี้ย่อมไม่ต่างอะไรกับสิ่งพิมพ์หรือสื่อลามกที่วางขายทั่วไปโดยไม่จำกัดเพศและวัยของผู้ซื้อที่กฎหมายถือเป็นความผิด ดังนั้นเมื่อสถานการณ์ในการทำงานเดียวกันนี้เกิดขึ้นบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ผู้กระทำคงต้องมีความรับผิดชอบเช่นเดียวกัน

ภาพลามกอนาจารของเด็ก (Child Pornography) หมายถึง

1. ภาพของเด็กซึ่งเข้าร่วมกิจกรรมทางเพศอย่างเปิดเผยหรือภาพวาดรูปเด็กที่เข้าร่วมกิจกรรมทางเพศอย่างเปิดเผยหรือภาพซึ่งแสดงอวัยวะเพศหรือทวารหนักของเด็ก โดยมีวัตถุประสงค์ทางเพศหรือ

2. เสียงของเด็กหรือบุคคลที่แสดงเป็นเด็กซึ่งเข้าร่วมกิจกรรมทางเพศอย่างเปิดเผยหรือ

3. ภาพหรือเสียง สนับสนุนส่งเสริมหรือกระตุ้นให้เกิดกิจกรรมทางเพศอันผิดกฎหมายต่อเด็ก

ความหมายของ “ภาพลามกเด็ก” ดังกล่าว ครอบคลุมถึงภาพที่กระทำผ่านสื่อทุกประเภทและไม่คำนึงถึงวิธีการทำให้เกิดภาพขึ้น ดังนั้นจึงรวมถึงการสร้างภาพโดยใช้คอมพิวเตอร์กราฟฟิกส์หรือโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์อื่น ๆ ด้วย

เนื่องจากภัยอันตรายจากการแพร่ภาพลามกอนาจารที่กระทำต่อเด็กผ่านบริการต่าง ๆ ที่อยู่ในอินเทอร์เน็ตมิได้กำหนดขอบเขตอยู่แต่เฉพาะในสังคมบนอินเทอร์เน็ตเท่านั้น ทั้งนี้เพราะหากได้พิจารณาถึงการกระทำดังกล่าวแล้ว ย่อมพบว่าการกระทำเพื่อให้ได้มาซึ่งภาพลามกเด็กย่อมแฝงไว้ด้วยการกระทำความผิดทางเพศหรือกระทำทารุณกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ต่อเด็กและเยาวชนในสังคมแห่งความเป็นจริงด้วย นอกจากนี้ภาพลามกอนาจารเหล่านี้ยังเป็นปัจจัยสำคัญที่กระตุ้นความรู้สึกรังเกียจของผู้กระทำผิด ซึ่งเป็นผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต ให้ลงมือกระทำความผิดทางเพศต่อเด็ก

และเยาวชนในสังคมแห่งความเป็นจริงต่อไปเพิ่มมากขึ้นอีก ดังนั้นปัจจุบันรัฐบาลของนานาประเทศ รวมทั้งองค์การระหว่างประเทศต่างให้ความสำคัญกับการปกป้องคุ้มครองเด็กและเยาวชนให้พ้นจากการกระทำที่ไม่เหมาะสมเหล่านั้น

โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกระทำทารุณกรรมและการกระทำที่ไม่เหมาะสมทางเพศ เช่นนี้ ตามปกติแล้วการเผยแพร่ภาพลามกอนาจารเด็กและเยาวชน จึงเป็นความผิดตามกฎหมายอาญาในเกือบทุกประเทศ เช่น ในประเทศสหรัฐอเมริกา มีกฎหมายออกมาคุ้มครองเด็กและเยาวชนอยู่ มากมายหลายฉบับหรือตามกฎหมายแห่งประเทศอังกฤษกำหนดว่า การมีภาพลามกเด็กในครอบครองแม้มิได้มีการเผยแพร่ไปในที่ใด ๆ ก็ถือเป็นความผิดแล้ว นอกจากนี้อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กของสหประชาชาติ ซึ่งประเทศทั่วโลก (ยกเว้น โชมเลีย และสหรัฐอเมริกา) ได้ลงนามรับสัตยาบัน ยังมีบทคุ้มครองเด็กในเรื่องดังกล่าวไว้ใน มาตรา 34 “รัฐต่าง ๆ ทั่วโลก จะต้องหามาตรการที่เหมาะสมทั้งในระดับชาติและระหว่างชาติในการ ป้องกันการหาประโยชน์อันมิชอบจากเด็กในการถูกใช้เป็นวัตถุแสดงภาพสื่อลามก” ซึ่งในมาตรการเดียวกันนี้ยังได้เรียกร้องให้ประเทศป้องกันการนำเด็กเข้าไปมีส่วนร่วมใน “กิจกรรมทางเพศที่ผิดกฎหมาย” อีกด้วย

จากแนวคิดเรื่องสื่อลามกเด็กบนเครือข่ายคอมพิวเตอร์นี้ ถูกพูดถึงในระดับโลกเป็นครั้งแรกในการประชุมระดับนานาชาติ เรื่องการกระทำทารุณกรรมทางเพศต่อเด็กที่กรุงสต็อกโฮล์ม ประเทศสวีเดน เมื่อเดือนสิงหาคม ปี 2539 ซึ่งรัฐบาลรวม 122 ประเทศ รวมทั้งประเทศไทยลงนามยอมรับ Agenda for Action กล่าวคือ รัฐบาลทั้ง 122 ประเทศตกลงที่จะ “พัฒนา ปรับปรุงและบังคับใช้กฎหมายในประเทศ เพื่อสร้างความรับผิดชอบทางอาญาของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต ลูกค้าและผู้เป็นสื่อกลางในเรื่องของสื่อลามกเด็ก รวมทั้งการมีสื่อลามกเด็กไว้ในครอบครอง” การให้สัตยาบันในการประชุมระดับโลกทั้งสองสะท้อนให้เห็นว่า รัฐบาลทุกประเทศที่ได้ลงนามมีพันธะสัญญาซึ่งกันและกันในการดำเนินการทั้งในด้านนโยบาย และกฎหมายที่จะต้องคุ้มครองเด็กให้ปลอดภัยจากกิจกรรมผิดกฎหมายดังกล่าว

จากแนวคิดและความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวของประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก สามารถสรุปได้ว่า เว็บไซต์หรือการพูดคุยสนทนาระหว่างกันในเรื่องลามกอนาจารที่มีเด็กหรือเยาวชนเข้ามาเกี่ยวข้อง ทั้งนี้กระทำกันเป็นการส่วนตัวหรือเป็นเรื่องเฉพาะกลุ่ม และไม่ได้เปิดเป็นสาธารณะก็ถือเป็นอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ที่รัฐต้องเร่งเข้าควบคุมและปราบปรามทั้งสิ้น

ภาพลามกอนาจารในอินเทอร์เน็ตไม่ได้หมายความว่าภาพลามกอนาจารทุกกรณีเป็นความผิดต่อกฎหมาย แต่ควรต้องจัดแบ่งประเภท ลักษณะ รูปแบบ ระดับความรุนแรงและผลกระทบที่มีต่อสังคมโดยรวมให้ชัดเจนว่าสิ่งใดเป็นความผิดที่รัฐต้องเข้าไปควบคุมดูแล และสิ่ง

ใดเป็นขอบเขตสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลที่รัฐไม่ควรเข้าไปล่วงล้ำก้ำเกิน ทั้งนี้เพื่อจัดปัญหาข้อโต้แย้งต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นในเรื่องสิทธิเสรีภาพในการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร รวมทั้งเพื่อให้เกิดความสมดุลระหว่างการรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม กับการพัฒนาเทคโนโลยี อินเทอร์เน็ต ดังนั้นผู้เขียนจึงมุ่งศึกษาวิเคราะห์เฉพาะ มาตรการเพื่อการควบคุมเผยแพร่ภาพ ลามกอนาจารที่ถือเป็นการผิดตามกฎหมาย และรัฐสมควรต้องเข้าควบคุมดูแลเป็นพิเศษเท่านั้น (สาวตรี สุขศรี, 2547, หน้า 31-42)

4. การแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศและการค้ามนุษย์ในอินเทอร์เน็ต

การค้าหญิง (Trafficking in women) การแสวงหาอุมการณ์ทางเพศของผู้ชายได้ทะลุทะลวงเข้าไปในพื้นที่ทางอุมการณ์ของผู้หญิง ให้ยอมรับมีความเห็นตามกับผู้ชายในเรื่องเพศวิถี พื้นที่ของผู้หญิงถูกนำมาใช้ในพื้นที่สาธารณะมากขึ้น สรีระของผู้หญิง เชื้อกซ์ของผู้หญิงหรือเรื่องต่าง ๆ ของผู้หญิงเกี่ยวกับเรื่องเพศวิถี ถูกนำเสนอในพื้นที่สาธารณะมากขึ้น แต่พื้นที่แสดงศักยภาพกลับถูกปิดโดยกฎหมาย ทศนคติ และค่านิยม

ผู้หญิงที่ต้องพึ่งเงื่อน ใจทางเศรษฐกิจจากผู้ชาย เป็นปัญหาที่มาจากระบบโครงสร้างทางสังคม ที่ผู้ชายเป็นผู้กุมอำนาจในทุก ๆ เรื่อง การกระจายอำนาจทางเศรษฐกิจที่อยู่ในกลุ่มของพวกเขา ฟ้อง การที่ผู้หญิงต้องพึ่งพาผู้ชายทางเศรษฐกิจ ในพื้นที่ของอินเทอร์เน็ตเป็นการแลกเปลี่ยนระหว่าง เชื้อกซ์กับเงินและความต้องการของผู้ชายที่ต้องการซื้อบริการทางเพศ หลายคนไม่ได้ต้องการซื้อครั้งเดียวแต่ต้องการซื้อแบบอุปการะ ที่นอกเหนือจากเรื่องเชื้อกซ์ที่ผู้หญิงจะต้องเป็นฝ่ายรับใช้ผู้ชายแล้ว ผู้หญิงก็จะตกอยู่ในสภาวะทางสังคมที่เรียกว่า “เมีย” หรืออาจจะเรียกว่า เมียเช่า เมียเก็บ เมียน้อย ซึ่งไม่ใช่แค่การรับใช้เฉพาะในเรื่องเพศ ผู้ชายยังต้องการการปรนนิบัติรับใช้จากผู้หญิง ความซื่อสัตย์ที่จะทำให้ผู้หญิงตกอยู่ในวัฏจักรของการถูกกดขี่อย่างถาวร

การคุกคามทางเพศและการละเมิดสิทธิมนุษยชนผู้หญิง ที่อยู่ในกรอบของอุตสาหกรรมทางเพศในเว็บบไซต์ลามก คือภัยอันตรายที่ผู้หญิงต้องเผชิญในชีวิตประจำวัน แม้ว่าการคุกคามทางเพศและการละเมิดสิทธิมนุษยชนผู้หญิงในพื้นที่อินเทอร์เน็ต จะไม่ปรากฏร่องรอยที่เด่นชัดของผลการกระทำแต่สิ่งที่เกิดขึ้นมีผลอย่างมากต่อจิตใจ เกียรติ ศักดิ์ศรี และคุณค่าความเป็นมนุษย์ของผู้หญิง ปรากฏการณ์เช่นนี้สังคมถือว่าเป็นสิ่งที่เลวร้าย ผิดศีลธรรม ซึ่งพื้นที่ของอินเทอร์เน็ตได้เป็นเวทีที่รองรับ และยอมรับพฤติกรรมการคุกคามทางเพศ และการละเมิดสิทธิมนุษยชนผู้หญิง

อาชญากรรมคอมพิวเตอร์

กฎหมายอาญาบัญญัติมาเพื่อดำเนินการกระทำที่เป็นปฏิปักษ์ต่อสังคม กฎหมายดังกล่าวมุ่งต่อการกระทำต่าง ๆ เช่น การลักทรัพย์ การกระทำความเสียหายต่อทรัพย์สินและการกระทำความเสียหายต่อบุคคล โดยปกติกฎหมายมักจะไม่ได้บัญญัติความผิดเฉพาะในส่วนของเหยื่อในการกระทำผิดทางอาญา ไม่มีกฎหมายที่มีเนื้อหามุ่งยังเฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับเครื่องมือที่ใช้ในการกระทำลอบวางเพลิง และยังไม่มียกกฎหมายบัญญัติเอาไว้เพื่อกดดันถึงการกระทำผิด ขโมยข้อมูลข้อมูลทางธุรกิจซึ่งเก็บไว้ในเครื่องคอมพิวเตอร์ดังกล่าว สำหรับเหตุผลบางประการแล้ว หน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมายและผู้สร้างกฎหมายขึ้นมาเพื่อบังคับใช้ เหมือนจะมุ่งถึงความเป็นไปได้ของคอมพิวเตอร์ เมื่อพิจารณาถึงกฎหมายฉบับใหม่ที่จะใช้สำหรับดำเนินการกับการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำซึ่งรวมอยู่หรือมุ่งตรงต่อเครื่องคอมพิวเตอร์ในขณะที่มีที่ปรึกษามากมายและมีผู้ที่เรียกกันว่า เป็นผู้เชี่ยวชาญทางอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ บุคคลดังกล่าวมุ่งถึงพฤติกรรมของอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ และยังคงศึกษาเรื่องดังกล่าวแม้จะยังไม่พบว่ามีความสำคัญหลักฐานที่หนักแน่นที่ยืนยันขอบเขตของอาชญากรรมดังกล่าว ตลอดจนความต้องการในการสร้างกฎหมายที่มีลักษณะเฉพาะเจาะจงอาชญากรรมคอมพิวเตอร์นั้น การเสนอแนะที่จะบัญญัติกฎหมายว่าด้วยอาชญากรรมคอมพิวเตอร์เกิดข้อคิดขอบเขตที่แท้จริงของการกระทำทางอาญาเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ที่จะมาตัดสินกัน ทั้งนี้ก็เนื่องด้วยเหตุผลหลัก 2 ประการ กล่าวคือ

ประการแรก เหยื่อของอาชญากรรมคอมพิวเตอร์นั้นยังไม่กล้าที่จะแจ้งความในอาชญากรรมดังกล่าว ทั้งนี้เพราะกลัวต่อการที่จะตกเป็นเหยื่อและถูกวิพากษ์วิจารณ์จากสาธารณชน ตลอดจนการเกรงที่จะต้องเปิดเผยถึงความไม่แน่นอนของระบบคอมพิวเตอร์ของตน อันเป็นจุดที่ซ่อนอยู่ในอาชญากรรมคอมพิวเตอร์

ประการที่สอง พนักงานอัยการดังเลที่จะดำเนินคดีและศาลก็คงไม่แน่ใจที่จะพิพากษาตัดสินเนื่องจากทั้ง 2 กลุ่มต่างก็ไม่เข้าใจถึงเทคโนโลยีและยังมีความลำบากที่จะค้นหาความเสียหายต่อสาธารณชนอันเกิดจากการกระทำดังกล่าว

หากมองถึงปัญหาและถกเถียงเกี่ยวกับการเกิดของอาชญากรรมคอมพิวเตอร์และความจำเป็นที่จะต้องบัญญัติกฎหมายมาเพื่อจัดการกับอาชญากรรมคอมพิวเตอร์จะพบว่า มีตัวอย่างมากมายในส่วนของคอมพิวเตอร์ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของเหยื่อในการกระทำผิดดังกล่าวหรือเครื่องมือที่ใช้ในการกระทำผิด (วีระพงษ์ บุญโยภาส, 2544, หน้า 109-110)

1. ที่มาของกฎหมายอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

การบัญญัติเป็นกฎหมายเฉพาะของพระราชบัญญัติอาชญากรรม ปฏิเสธไม่ได้ว่าคอมพิวเตอร์เข้ามามีบทบาทในชีวิตมนุษย์มากขึ้น โดยเฉพาะในยุคแห่งข้อมูลข่าวสารอย่างใน

ปัจจุบันนี้ จะเห็นได้ว่ามีพัฒนาการเทคโนโลยีใหม่ ๆ เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว รวมทั้งพัฒนาการเทคโนโลยีสารสนเทศ แต่ถึงแม้ว่าพัฒนาการทางเทคโนโลยีสารสนเทศนั้นจะถูกนำมาประยุกต์ใช้ และก่อให้เกิดประโยชน์มากมายก็ตาม หากนำไปใช้ในทางที่ไม่ดีไม่ชอบแล้วก็จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงทั้งทางเศรษฐกิจและสังคมได้

ดังนั้น จึงเกิดรูปแบบใหม่ของอาชญากรรมที่เกิดจากการใช้คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือในการกระทำผิดขึ้น จึงจำเป็นต้องมีการพัฒนา กฎหมายอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ (Computer Crime Law) ขึ้น ในบางประเทศอาจเรียกว่า “กฎหมายเกี่ยวกับการใช้คอมพิวเตอร์ในทางมิชอบ” (Computer Misuse Law) หรือในบางประเทศอาจต้องมีการปรับปรุงแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา เพื่อให้รองรับกับความผิดในรูปแบบใหม่ ๆ ได้ ด้วยการกำหนดฐานความผิดและบทลงโทษสำหรับการก่ออาชญากรรมคอมพิวเตอร์ขึ้นเพื่อให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ สามารถเอาผิดกับผู้กระทำผิดได้ในต่างประเทศนั้น มีลักษณะการบัญญัติกฎหมายอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ 2 รูปแบบ คือ การบัญญัติในลักษณะแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา เช่น ประเทศเยอรมนี แคนาดา อิตาลี และสวิสเซอร์แลนด์ ส่วนอีกรูปแบบหนึ่งคือ การบัญญัติเป็นกฎหมายเฉพาะ เช่น ประเทศอังกฤษ สิงคโปร์ มาเลเซีย และสหรัฐอเมริกา สำหรับประเทศไทยนั้น เลือกใช้ในแบบที่สองคือบัญญัติเป็นกฎหมายเฉพาะ โดยมีชื่อว่า พระราชบัญญัติอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 (Lawyerthai.com, ออนไลน์, 2009)

2. การกระทำผิดที่เกิดขึ้นในต่างประเทศ (Auslandstaaten)

ประเทศเยอรมนีนับเป็นอีกประเทศหนึ่งที่ทำให้ความสำคัญกับปัญหาการกระทำผิดที่เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ และเครือข่ายอินเทอร์เน็ต การหามาตรการทางกฎหมายและมาตรการอื่น ๆ ที่เหมาะสมเพื่อป้องกันและปราบปราม เนื่องจากอัตราการทำผิดในลักษณะดังกล่าวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในประเทศเยอรมนี โดยเฉพาะความผิดที่เกี่ยวกับการเผยแพร่ภาพลามกเด็ก (Kinderpornografie) การเผยแพร่ข้อมูลที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการทารุณกรรมทางเพศ การละเมิดลิขสิทธิ์ เครื่องหมายการค้าจากธุรกิจดาวน์โหลดซอฟต์แวร์ผิดกฎหมาย รวมทั้งปัญหาการเจาะระบบคอมพิวเตอร์ เพื่อจารกรรมข้อมูลส่วนบุคคลหรือข้อมูลทางการค้าต่าง ๆ เคยมีรายงานการสำรวจการกระทำผิดในเยอรมนีพบว่า ประมาณร้อยละ 1 ของเว็บไซต์ที่ให้บริการอยู่ในประเทศทั้งหมด เป็นเว็บไซต์ที่มีเนื้อหาผิดกฎหมาย นอกจากนี้การกระทำผิด โดยอาศัยคอมพิวเตอร์ และอินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือ ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ส่งผลให้หน่วยงานเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ ต้องเร่งหาแนวทางในการป้องกันและปราบปรามที่มีประสิทธิภาพ ไม่ว่าจะเป็นการจัดตั้งหน่วยงานพิเศษ เพื่อรับผิดชอบด้านนี้โดยเฉพาะ รวมทั้งอาจจำเป็นต้องกำหนดหรือใช้

มาตรการที่ส่งผลกระทบต่อทั้งผู้ให้บริการ และผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต ปัจจุบันนอกจากบทบัญญัติ การกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ที่ถูกบัญญัติเพิ่มเติมไว้หลายมาตราในประมวลกฎหมาย อาญาแล้ว ประเทศเยอรมนียังได้บัญญัติกฎหมายพิเศษอื่น ๆ อีกหลายฉบับที่มีผลใช้บังคับกับการ กระทำความผิดเพื่อศึกษาบทบัญญัติเกี่ยวกับการกระทำความผิดที่อยู่ในประมวลกฎหมายอาญา Strafgesetzbuch (StGB)

ตามกฎหมายเยอรมันแม้การกระทำความผิดบางอย่าง จะเกิดขึ้นในต่างประเทศทั้งหมด แต่โดยผลของมาตรา 6 แห่งประมวลกฎหมายอาญา (StGB) อาจทำให้การกระทำนั้นตกอยู่ภายใต้ เขตอำนาจศาลแห่งประเทศเยอรมนีได้เช่นกัน ซึ่งเป็นไปตามหลัก Weltrechtsprinzip หรือ Universalprinzip (ทำนองเดียวกับ “หลักป้องกันสากล” ตามมาตรา 7 (3) แห่งประมวลกฎหมาย อาญาไทย) กล่าวคือ กฎหมายเยอรมันสามารถมีผลใช้บังคับกับการกระทำความผิดที่ถือเป็น ความผิดระหว่างประเทศบางฐานที่ทุกประเทศควรต้องช่วยกันสอดส่องเพื่อป้องกัน และปราบปราม (กำหนดฐานความผิดไว้ทั้งหมด 9 อนุมาตรา)

กรณีนี้มีผู้เห็นว่าความในมาตรา 6 อนุมาตรา (6) ซึ่งกำหนดให้การกระทำด้วยการเผยแพร่ ภาพลามกอนาจารเด็ก (ซึ่งเป็นความผิดตามกฎหมายอาญาเยอรมันมาตรา 184) เป็นความผิด ระหว่างประเทศที่ทุกประเทศต้องช่วยกันป้องกัน และปราบปราม จึงน่าจะเป็นผลทำให้ศาล เยอรมันมีเขตอำนาจเหนือคดีในลักษณะดังกล่าว ย่อมหมายความว่า ใครที่กระทำความผิดด้วยการ เปิดช่องทางหรือเผยแพร่ภาพลามกอนาจารเด็ก บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ไม่ว่าจะการกระทำนั้นจะ เกิดขึ้นที่ใด ศาลเยอรมันย่อมมีเขตอำนาจเหนือคดีนั้น ๆ ด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากช่องทาง ดังกล่าวนั้นสามารถเข้าถึงได้ในประเทศเยอรมนี

อำนาจแห่ง มาตรา 5 StGB โดยไม่ต้องคำนึงถึงกฎหมายของประเทศที่กระทำ ความผิด ในบางฐานแม้กระทำในต่างประเทศแต่ผู้กระทำมุ่งหมายกระทำต่อสิ่งที่กฎหมายเยอรมันประสงค์ จะคุ้มครองภายในประเทศ (Inländische Rechtsgüter) ก็อาจตกอยู่ภายใต้เขตอำนาจศาลเยอรมันได้ เช่นกัน ถือเป็นหลัก “ป้องกันตนเอง” (Individualschutzprinzip) ในเรื่องต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ เกี่ยวกับความมั่นคงแห่งรัฐ ระบอบการปกครอง อำนาจอธิปไตย คนชาติ รวมทั้งเศรษฐกิจ ภายในประเทศ (ทำนองเดียวกับ “หลักป้องกันเศรษฐกิจ” และหลัก “ป้องกันตนเอง” ตามมาตรา 7 (1) และ (2) แห่งประมวลกฎหมายอาญาของไทย) โดยฐานความผิดที่อาจนำมาปรับใช้กับกรณี อาชญากรรมคอมพิวเตอร์ได้ตามมาตรา 5 นี้

อนุมาตรา 7 ความผิดฐานจารกรรมและละเมิด “ความลับทางการค้า” ซึ่งได้กระทำต่อ บริษัทที่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเยอรมัน หมายถึง บริษัทที่มีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ที่

ประเทศเยอรมันหรือมีสำนักงานใหญ่อยู่ในต่างประเทศแต่ต้องอาศัยการดำเนินงานจากสำนักงานที่ตั้งอยู่ในประเทศเยอรมนี และที่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเยอรมัน โดยอาศัยฐานความผิดตามมาตรา 202a StGB การจารกรรมข้อมูลคอมพิวเตอร์ อีกมาตราหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดในต่างประเทศ คือ มาตรา 7 (ทำนองเดียวกับ มาตรา 8 แห่งประมวลกฎหมายอาญาไทย) กำหนดให้ศาลเยอรมนีอาจมีเขตอำนาจเหนือคดีนั้นได้ ต่อเมื่อการกระทำความผิดในต่างประเทศนั้น กระทำต่อบุคคลสัญชาติเยอรมัน (Passives Personalitätsprinzip มาตรา 7 วรรค 1) โดยตัวอย่างการกระทำความผิดที่เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์กรณีนี้ได้แก่ การหมิ่นประมาทคนสัญชาติเยอรมันผ่านทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้นหรือเป็นกรณีที่ผู้กระทำความผิดนั้น ในขณะที่กระทำความผิดมีสัญชาติเยอรมันหรือได้รับสัญชาติเยอรมันภายหลังกระทำความผิดแล้ว (Aktives Personalitätsprinzip ตามมาตรา 7 วรรค 2 (1)) หรือในขณะที่ทำความผิดนั้นเป็นคนต่างชาติ แต่มาถูกจับได้ในประเทศเยอรมนี โดยประเทศเยอรมนีไม่สามารถส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ไม่ว่าด้วยสาเหตุใด และไม่ว่าการกระทำเหล่านั้นจะถือเป็นความผิดตามกฎหมายในประเทศที่กระทำนั้นหรือไม่ตาม (มาตรา 7 วรรค 2 (2))

3. การกระทำความผิดภายในประเทศ (Inlandstaaten)

ตามความในมาตรา 3 หรือหลักดินแดน (Territorialitätsprinzip) กฎหมายเยอรมัน ย่อมสามารถใช้บังคับกับการกระทำผิดใด ๆ ที่กระทำลงในประเทศเยอรมนีนั่นเอง โดยอย่างไรถือเป็น การกระทำความผิดในประเทศ ถูกกำหนดไว้ตามมาตรา 9 กล่าวคือ เมื่อผู้กระทำความผิด (Täter) หรือผู้ร่วมกระทำความผิดอื่นใด (Teilnehmer) ได้ลงมือกระทำหรือเจตนากระทำความผิดในประเทศเยอรมนี ตัวอย่าง การกระทำความผิดที่เกี่ยวข้องกับ คอมพิวเตอร์ เช่น ทำการบันทึกข้อมูลที่มีเนื้อหาผิดกฎหมายลงในเครื่องคอมพิวเตอร์เซิร์ฟเวอร์ ของเยอรมนี เป็นต้น นอกจากนี้ แม้ผู้กระทำ จะไม่ได้ลงมือกระทำหรือเจตนากระทำความผิดภายในประเทศ ก็อาจถือเป็นการกระทำในประเทศตามมาตรา 9 ได้เช่นกันถ้า “ผลแห่งการกระทำ” เกิดหรือควรจะเกิดขึ้นได้ในประเทศเยอรมนี (หลักสถานที่เกิดผล “Erfolgsort”) สำหรับความผิดที่ต้องการผล คือ ผลสำเร็จเกิดในประเทศ กรณีความผิดที่ก่อให้เกิดอันตราย (Konkreten Gefährungsdelikten) คือ ได้ก่อให้เกิดภาวะอันตรายที่ชัดเจนขึ้นในประเทศ เยอรมันดังเช่น ที่ศาลเยอรมันเคยตัดสินไว้เมื่อ ค.ศ.2000 ว่า การกระทำความผิดอาญาด้วยการ เผยแพร่ (ทำให้เข้าถึงได้) ซึ่งเนื้อหาที่เป็นการขัดหรือทำลายสิทธิของประชาชน (เป็นความผิดตามกฎหมายอาญาเยอรมัน) หากผลของการกระทำนั้นเกิดขึ้นในประเทศ กล่าวคือ ผู้ใช้ในประเทศเยอรมันสามารถเข้าถึงข้อมูลเหล่านั้นได้ ผู้กระทำต้องรับผิดชอบตามกฎหมายของประเทศเยอรมันด้วย แม้เขาจะได้เขียนเนื้อหาเหล่านั้นไว้ใน Server ที่อยู่ในต่างประเทศ ก็ตาม

การนำหลักสถานที่ผลเกิดดังกล่าว มาใช้บังคับกับความผิดประเภท Abstrakten Gefährdungsdelikten โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับความผิดที่เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์หรืออินเทอร์เน็ตอันมีลักษณะไร้พรมแดนยังคงเป็นปัญหาถกเถียงกันอยู่ว่าสมควรหรือไม่ ทั้งนี้ นักวิชาการส่วนใหญ่เห็นว่า Abstrakten Gefährdungsdelikten เป็นกรณีความผิดเกิดเมื่อมีภาวะที่ก่อให้เกิดอันตรายเหมือนกัน แต่เป็นอันตรายที่เกิดขึ้นต่อสิ่งที่เป็น “นามธรรม” และไม่ได้มี “ผลสำเร็จ” (Erfolg) เป็นเงื่อนไขหรือองค์ประกอบในการกระทำความผิด จึงย่อมเป็นการยากที่จะหาจุดเชื่อมโยง พื้นที่ผลเกิดกับมาตรา 9 ได้ ยิ่งเมื่อนำประเด็นดังกล่าวมาปรับใช้กับบางมาตรา เช่น มาตรา 184 การเผยแพร่ภาพลามกอนาจารเด็ก ซึ่งถือเป็น Abstrakten Gefährdungsdelikten เช่นกัน หากผู้กระทำ กระทำกรณั้บนเครือข่ายข้อมูล (Datennetz) ในต่างประเทศ โดยหวังเผยแพร่เป็นการทั่วไปไม่เฉพาะในประเทศเยอรมนี อันเป็นลักษณะของการกระทำ ที่ไม่มีสถานที่เกิดผล (Erfolgsort) ที่แน่ชัด การนำ มาตรา 9 มาใช้ เพื่อส่งผลให้กฎหมายเยอรมันครอบคลุมไปถึงและทำให้กฎหมายเยอรมนี มีพื้นที่การใช้บังคับกว้างขวางจนเกินไป ดังนั้นมาตรานี้จึงน่าจะนำมาใช้ได้ก็เฉพาะแต่กรณีที่เนื้อหาที่เป็นความผิดเหล่านั้นถูกนำมาเผยแพร่และสามารถเข้าถึงได้เฉพาะในประเทศเยอรมนี อันจะก่อให้เกิดอันตรายต่อเด็กและเยาวชนในประเทศที่ชัดเจนเท่านั้นจึงจะถูกต้อง

4. การกระทำความผิดด้วยการเผยแพร่งานที่มีลักษณะลามกอนาจาร

อดีตการเผยแพร่งานหรือข้อมูลผิดกฎหมายต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งลามกอนาจารเด็ก (ซึ่งเยอรมันให้ความสำคัญ และคุ้มครองเป็นพิเศษ) บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เคยมีปัญหาถกเถียงในเยอรมันว่า ภาพและข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ใด ๆ เหล่านั้นจะถือเป็น “Schriften” กล่าวคือ วัตถุหรือสิ่งแสดงสัญลักษณ์หรือความหมายต่าง ๆ ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายอาญามาตรา 11 วรรค 3 แห่งประมวลกฎหมายอาญาได้หรือไม่ ประเด็นดังกล่าวเป็นปัญหาไม่ชัดเจนต่อฐานความผิดตามมาตรา 184 (การเผยแพร่ภาพลามกอนาจาร) นี้แล้ว ความผิดฐานอื่นในประมวลกฎหมายอาญา รวมทั้งความผิดฐานอื่นในกฎหมายฉบับอื่นซึ่งมีประเด็น “Schriften” เข้ามาเกี่ยวข้อง พบปัญหาทำนองเดียวกัน ดังเช่น มาตรา 21 GjSM (กฎหมายควบคุมการเผยแพร่งานหรือสื่อที่เป็นอันตรายต่อเด็กและเยาวชน) เป็นต้น

แต่ปัญหาการตีความดังกล่าวหมดไปเมื่อมาตรา 11 วรรค 3 ได้ถูกแก้ไขเพิ่มเติมในเวลาต่อมา ทั้งนี้ เพราะมีการเพิ่มเติมให้ “อุปกรณ์การบันทึกข้อมูล” (Datenspeicher) ในขอบเขตความหมายเดียวกับที่บัญญัติไว้ใน JuKDG รวมอยู่ในนิยามของคำว่า Schriften ด้วย จึงเกิดความชัดเจนว่า Schriften หมายถึงรวมถึง อุปกรณ์บันทึกข้อมูลทุกประเภท การบันทึกความหมายหรือข้อมูลนั้นจะทำด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ (Elektronisch) ด้วยแม่เหล็กไฟฟ้า (Elektromagnetisch) แสดง

(Optisch) การบันทึกด้วยวิธีการเคมี (Chemisch) หรือด้วยวิธีการอื่นใด โดยตัวบันทึกข้อมูลในที่นี้ ย่อมหมายรวมทั้ง อุปกรณ์เก็บข้อมูล (Datenträger) แบบถาวร เช่น แถบแม่เหล็ก (Manetbänder) ฮาร์ดดิส (Festplatten) ซีดีรอม (CD-Roms) และอุปกรณ์เก็บบันทึกข้อมูลเพียงชั่วคราวเพื่อใช้ในการทำงาน (Arbeitsspeicher) แต่ไม่หมายรวมถึงตัวรับส่งข้อมูลแบบ Real-time (Echtzeit) เช่น เครื่องรับ-ส่งโทรทัศน์

รวมทั้งระบบการสื่อสารผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ที่เก็บข้อมูลในช่วงเวลาสั้น ๆ เพื่อใช้งาน อย่างบริการสนทนาออนไลน์ จึงไม่ได้รวมอยู่ในความหมายของคำว่า Datenspeicher จากข้อสังเกตว่า ด้วยเทคโนโลยี แม้แต่ตัวรับส่งข้อมูลที่มีเป้าหมายหลักเพื่อสื่อสารกันแบบ Real-Time ปัจจุบันยังมีระบบการบันทึกถาวรหรือชั่วคราวที่ผู้ใช้สามารถเรียกดูในภายหลัง

ดังนั้น ศาลหรือผู้ใช้กฎหมายอาจต้องพิจารณาเป็นกรณีว่า การกระทำต่อเอกสารหรือข้อมูล ที่เกิดขึ้นนั้น ข้อมูลหรือเอกสารนั้น อยู่ในรูปแบบการบันทึกแบบใด ปรากฏว่า แม้จะได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมนิยามคำว่า Schriften ดังกล่าวไปแล้วก็ตาม แต่แวดวงกฎหมายส่วนใหญ่ในประเทศเยอรมนี กลับยังเห็นว่า การเผยแพร่เนื้อหาข้อมูลหรือแหล่งข้อมูลที่ผิดกฎหมายบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตหรือบนระบบสื่อสารออนไลน์ ยังไม่อาจปรับให้เข้ากับองค์ประกอบความผิดในฐานะ “เผยแพร่” (Verbreiten von Schriften) ทั้งนี้เพราะการกระทำที่จะเข้าข่ายความหมายของคำว่า “เผยแพร่” ได้ จะต้องเป็นกรณีที่ได้กระทำต่อ ข้อมูลหรือแหล่งข้อมูลใด ๆ ที่มีรูปร่างและจับต้องได้เท่านั้น ดังนั้นการเปิดเผยข้อมูลต่าง ๆ ที่ส่งผ่านบนระบบสื่อสารออนไลน์ โดยไม่ได้ถูกเก็บบันทึกไว้ในตัวบันทึกข้อมูลในคอมพิวเตอร์ของผู้กระทำ (Speichermedium) จึงไม่อาจถือเป็นความผิด ในฐานะเผยแพร่ข้อมูลเนื้อหาที่เป็นความผิดกฎหมาย นักกฎหมายเยอรมันมีความเห็นสอดคล้องว่า องค์ประกอบความผิดที่สามารถที่จะนำมาปรับใช้กับกรณีดังกล่าวยังคงมีอยู่ คือ ความผิดในลักษณะ กระทำด้วยการเปิดช่องทางหรือทำให้สามารถเข้าถึงเนื้อหาข้อมูล (Zugänglichen von Schriften) ได้ เนื่องจาก องค์ประกอบความผิดในส่วนของ การ “ทำให้เข้าถึงได้” (Zugänglichen) ไม่ได้มีเงื่อนไขว่าต้องเป็นข้อมูลที่มีการเก็บบันทึกและจับต้องได้เท่านั้น

ดังนั้น ด้วยข้อจำกัดในเรื่ององค์ประกอบความผิดดังกล่าว การกระทำที่เกี่ยวกับภาพลามกอนาจารของผู้เยาว์ (ตามกฎหมายเยอรมัน คือ บุคคลผู้มีอายุต่ำกว่า 18 ปี) บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตหรือการสื่อสารออนไลน์ จะถือเป็นความผิดและผู้กระทำต้องรับโทษตามกฎหมายอาญา เมื่อเข้าองค์ประกอบความผิด “ทำให้เข้าถึงได้” ซึ่งภาพลามก (Zugänglichen von pornografische Schriften) ตามความในมาตรา 184 วรรค 1 (1) (2) เท่านั้น ไม่สามารถปรับให้เข้ากับ มาตรา 184 ในวรรคหรืออนุมาตราอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในวรรค 1(5) ซึ่งกำหนดความผิดไว้สำหรับ “การ

เผยแพร่ภาพลามก” หรือแหล่งภาพลามกอนาจารกรณีภาพลามกที่มีลักษณะของการใช้ความรุนแรงกระทำต่อกัน (Gewalttätigkeit or violence) การล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กและเยาวชน (Sexueller Missbrauch von Kindern) หรือภาพการร่วมเพศระหว่างมนุษย์กับสัตว์ (Sexuelle Handlungen von Menschen mit Tieren) บนอินเทอร์เน็ต ย่อมถือเป็นความผิดตามมาตรา 184 วรรค 3 (2) ได้ หากผู้กระทำ กระทำด้วยการ “เปิดช่องทาง” ให้เข้าถึง แต่ไม่อาจถือเป็นความผิดตามมาตรา 184 วรรค 3 (1) อันเป็นความผิดในฐานะ “เผยแพร่” ภาพดังกล่าว

นอกจากนี้ ใครก็ตามเพียง มีไว้ในครอบครองหรือมีความมุ่งหมายและเป็นไปได้ที่จะได้มาครอบครอง ซึ่งภาพลามกอนาจารเด็ก ก็ถือเป็นความผิดตามกฎหมายเยอรมันแล้ว โดยกรณีที่เกิดขึ้นบนเครื่องมือสื่อสารออนไลน์ เช่น ทำการดาวน์โหลดเนื้อหาของบริษัทเหล่านั้นมาเก็บบันทึกไว้ในคอมพิวเตอร์ส่วนตัวหรือแถบบันทึก เป็นต้น

การเผยแพร่ข้อมูล เนื้อหาที่ขัดต่อความสงบและความเป็นระเบียบสาธารณะนอกจากเนื้อที่เป็นความผิดในฐานะหมิ่นประมาทหรือภาพลามกอนาจารแล้ว ประเทศเยอรมนียังกำหนดให้การเผยแพร่เนื้อหาข้อมูล ที่ขัดต่อประโยชน์หรือความสงบสาธารณะ เป็นความผิดตามกฎหมายอาญาด้วย ซึ่งสามารถนำบทบัญญัติเหล่านั้นมาปรับใช้กับการกระทำที่เกิดขึ้นบนการสื่อสารออนไลน์หรือเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้เช่นกัน อาทิ มาตรา 86 วรรค 1 และ 2 การเปิดช่องทางให้เข้าถึงข้อมูลหรือโฆษณาชวนเชื่อให้กับองค์กรที่ขัดต่อกฎหมายรัฐธรรมนูญ (Propagandamittel in Datenspeichern öffentlich zugänglich zu machen) มาตรา 86a วรรค 1(1)

การใช้สัญลักษณ์ขององค์กรที่ตั้งขึ้นโดยขัดต่อกฎหมายรัฐธรรมนูญ (Verwendung von Kennzeichen verfassungswidriger Organisationen) เช่น ใช้หรือแสดงสัญลักษณ์ขององค์กรนาซีไว้ในหน้าเว็บไซต์ มาตรา 129a วรรค 3 การให้การสนับสนุนกลุ่มผู้ก่อการร้าย (Unterstützung einer terroristischen Vereinigung) ซึ่งตามองค์ประกอบความผิดแล้วไม่ว่าจะกระทำผ่านสื่อใด ๆ หรือไม่ก็ตาม ดังนั้นการกระทำในลักษณะดังกล่าวโดยตั้งใจผ่านทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์หรือเว็บไซต์ ย่อมถือเป็นความผิด ซึ่งในที่นี้หมายรวมถึงการโฆษณาชวนเชื่อให้กับกลุ่มผู้ก่อการร้ายด้วย การแสดงภาพหรือเปิดช่องทางให้เข้าถึงได้ ซึ่งข้อมูลที่แสดงการใช้ความรุนแรงที่โหดเหี้ยมทารุณต่อมนุษย์หรือที่ทำลายศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ (Gewaltdarstellungen) โดยกระทำผ่านเว็บไซต์หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ ถือเป็นความผิดตามมาตรา 131 วรรค 1(2) เช่นกันและถ้าการเปิดช่องทางดังกล่าว ทำให้เด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี เข้าถึงข้อมูลเหล่านั้นได้ด้วย ผู้กระทำอาจต้องรับโทษหนักขึ้นตามมาตรา 131 วรรค 1(3) เป็นต้น

ปัญหาสำคัญอีกประการ คือ ความรู้ไม่เท่าทันของปัญหาสังคม ครอบครัว สถาบันการศึกษาตามปัญหาไม่ทันเช่นกันและที่สำคัญปัญหาเกี่ยวกับพิษภัยทางอินเทอร์เน็ต จะมีการแสดงความเห็นและเป็นเพียงการแก้ปัญหาแบบปลายเหตุ หลายครั้งที่มีประกาศสั่งปิดเว็บไซต์ลามก แต่เว็บไซต์เหล่านั้นก็จะมีวิธีการต่าง ๆ ที่จะเปิดตัวเว็บไซต์ของตัวเองขึ้นมาอีก สิ่งเหล่านี้สะท้อนให้เห็นถึงมาตรการความรับผิดชอบที่ต้องแก้ไขปัญหาย่างเร่งด่วนและต่อเนื่อง กลไกของรัฐต้องตระหนักและมีวิธีจัดการกับสถานการณ์เหล่านี้ พร้อมทั้งสะท้อนให้เห็นถึงผลลัพธ์ในการจัดการของผู้เสพสื่อ คือการเจริญเติบโตของธุรกิจประเภทนี้ และขยายขอบเขตของปัญหาการคุกคามทางเพศ และการละเมิดสิทธิมนุษยชนให้แผ่ขยายออกไปตามกระแสโลกาภิวัตน์อย่างไม่มีขอบเขตและไม่มีแนวโน้มว่าจะลดลง